

ЛЕВ ПИЛИПЕНКО

ДРУЗІ ЖИТТЯ

Четверта збірка віршів

ЛЕВ ПИЛИПЕНКО

ДРУЗІ ЖИТТЯ

Четверта збірка віршів

Філядельфія

1978 рік

LEW PYLYPENKO

FRIENDS OF MY LIFE

СЛІДИ МОГО ЧАСУ

У житті ті часи незабутні,
Коли в квітах весняні сади.
Вони свято приносять у будні
І лишають у серці сліди.

Любов материнська гаряча,
Ніби сонця відбиток з води,
Теплим промінем гріє, лоскоче, —
Залишила у серці сліди.

А нестерпне життя у советах
В дні страждання, наруги й біди
Залишило в людей недобитих
Найчорніші у серці сліди.

Від наїзників нашого краю
Для України волі не жди.
З ними битися треба до краю,
Щоб іскинути гніт назавжди.

Незабутні згадки за Вкраїну
Міцно в серці сидять назавжди.
В час нещастя чи в добру годину
Мають в серці любови сліди.

В юні роки в своїй Батьківщині
Не холодна зима, ні льоди.
Вони й тут — на далекій чужині
В серці мають ще теплі сліди.

Хто жить хоче в посмертнії роки,
То по творчому шляху іди.
І залишиш по собі навіки
Незатерті у творах сліди.

Пережив за життя я чимало:
Смуток, радість і горе і гнів.
І тому залишилось немало
В серці світлих і темних слідів.

Як проміння незгасні на зірці,
Що відбиток свій шлють із води, --
Так і вірші мої у цій збірці
Теж залищать нестерті сліди.

21.4.1978 р.

ОСІНЬ

Літа просинь
Промина,
Хмари осінь
Напина.

Вітру крила
Трусять лист,
А у вітах
Вітру свист.

Жовтий килим
На землі,
В сірих хмарах
Журавлі.

Пеленою
Ліг туман,
Вогнів грою
Цвів каштан.

Журба вкрила
Всі сади,
В журбі й дубок
Молодий.

Чешуть осінь
Все дощі,
Зникла й просинь
Й радощі.

21.10.1976 р.

МИНУЛО ЛІТО СОНЯШНЕ

Минуло літо соняшне
В сльозах земля.
Засох в городі соняшник,
Сумні поля.

Настали ночі довгії,
Короткі дні.
Нависли хмари чорнії,
Гаї у сні.

Під кленами, під вишнями
Посохлий лист.
Дерева грають вітами
Під вітру свист.

Верба в журбі над річкою
Хилить чоло.
Все листя із водичкою
В море сплило.

Ярами та долинами
Снує туман,
Холодними попонами
Вкриває лан.

Насуплена, зажурена
Осінь звиса.
Вся тінями ізбурена
Її краса.

14.11.1976 р.

КВІТОЧКА

Квіточку з рідного краю
Одержав з листом в чужині.
Україну я в ній убачаю,
Яка дорога так мені.

Сестричкам волошкам у житі
Нагадує поле й луги.
Юнацькії дні пережиті
І літні річок береги.

В засушеній синій головці
Кусочок небес зберегла,
Бо в лузі між квітами в травці
Під соняшним небом цвіла.

В віночки вплітали дівчата,
Вплітали її й до коси.
Була нею прибрана хата,
Щоб більш виглядало краси.

Осіннього сірого ранку
Згадав я знов поле і гай.
Заклав синю квіточку в рамку.
Нагадує хай рідний край.

Сумує тут осінь в світанках,
Мені вже байдуже про те:
У мене у хаті у рамках
Україна кохана цвіте.

15.11.1976 р.

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

Борючись з ворогами до загину
У криваві воєнні роки,
Йшли в бої за свою Україну
Наші предки орли-козаки.

Наступали на них сили темні,
Як в грозу суне темрява хмар.
В перемозі завжди були певні:
Розбивали і турків й татар.

Не зважали на сніг, дощ-негоду,
Чи на спеку у літню жару,
Йшли в бої у любую погоду
І в усякую в році пору.

На плечах небом цвів жупан синій, —
Таке вбрання в козацтва було:
Навскіс кріс колихався на спині,
Вірний кінь, шабля, люлька, сідло.

Не лякало їх Чорнеє море,
Коли в бурю пливли на чайках.
Козак певний, що турка поборе,
Який мав гарт вояка в жінках.

Визволяли братів із неволі,
Що в турецьких кайданах були,
Бо козак любив жити на волі,
Як в горах на висотах орли.

Харчувався козак дуже просто:
Їв таранню, варив галушки,
Хліб із салом любив їсти часто,
При нагоді їв всмак пиріжки.

Виробляв козак власні напої, —
В час дозвілля пив вволю свій мед,
Але п'яним не був він в час бою —
Рвавсь завзято в боях уперед.

Щоб розвіяти смуток чи тугу,
Тютюн-листя із люльки курив.
Любив коника — вірного друга,
Який в бій його вітром носив.

Шанував свою віру і Церкву, —
Моливсь в полі, на морі, в гаях.
Поминав побратимів всіх мертвих,
Що лягли з ворогами в боях.

Бив козак горду шляхту ворожу,
Яка прагнула рабства й землі,
Руйнувала храми й віру Божу
І карала наш люд на колі.

Москалів били в спину і в груди
З гнізда-Січі орли-козаки,
Щоб узнали, що всі землі люди,
А не слуги Москви й батраки.

Хоч ворожа московська сила
Зруйнувала козацьку Січ,
Але лицарі славу створили, —
Не покриє їх вічності ніч.

Йтимуть роки в повільному ході,
Спливуть в вічність предовгі віки,
Але жить будуть вічно в народі
Наші предки орли-козаки.

КРАЄВИДИ УКРАЇНИ

Влітку сонце чарівно так світить,
В білі шати вбирає зима.
Весна пишно завітчує в квіти,
Осін золотом рясно вкрива.

Оздобляються ночі зірками,
Вранці роси-перлини в траві.
Веселяться дні й ночі пташками,
Вечори в серці й досі живі.

Хвилі котяться буйно житами,
Тумани білять вранці луги.
Блакить неба в обіймах з гаями,
Чулять серце річок береги.

Цвіт гречок плине в груди медами,
Від яких так солодкість зроста.
Ранки серце лоскочуть димами,
Що парфумлять і села й міста.

В містах, селах, в полях над водою
Рідна мова розчулює слух.
Пісні краю мелодій красою
Залітають приємно до вух.

Україно! Блакитнеє небо!
Рідна мова і рідні пісні!
Не забуду ніколи про тебе,
Доки спать ляжу в вічному сні!

14.5.1977 р.

МОЯ ПОСВЯЧЕНА ВЕРБА

Чотири роки вже тому,
Як в церкві взяв лозу святу
І в дворику біля дому
Встромив у ґрунт лозину ту.

Надію мав я, що колись
Вербичка матиме принаду,
Як матиме тінявий лист
Й напне прегарну прохолоду.

Діждався я тої пори,
Що вже верба моя свята
Біля порога ізгори
Густую тінь влітку мота.

Присмно робиться мені,
Коли сиджу я в холодочку
У літні соняшнії дні,
Немов в тінявому садочку.

Люблю я деревце святе,
Що швидко виросло на втіху,
Яке щороку більш росте
І відзначає пам'ять-втіху.

11.6.1977 р.

35 РОКІВ НА СЛУЖБІ БОГУ І НАРОДОВІ

Ми щасливі й вдячні Господеві Богу,
Який нам на щастя Владика послав,
Який нас провадить на вірну дорогу —
Наш духовий Пастир Блаженний Мстислав.

З півночі на південь, з заходу до сходу
Ви пройшли дорогу за тридцять п'ять літ.
Ви служили Богу й своєму народу,
Щоб Господь поміг знять окупанта гніт.

Ідучи у вітри й зловіщі бурі,
Зміцняли український Православний Храм,
Зміцняли українців в нещасті і горі,
Даючи духовну всім поживу нам.

Дбаючи про пам'ять рідного народу,
Багато приклали розуму і рук:
З Вашої роботи на нашу догоду —
Утворений центр наш в Нью Джерзі Бавнд Брук.

Складаєм Владиці найглибшу пошану
І вдячність за службу Богові і нам:
Ви лічите нашу сердечную рану —
Служите Україні дочкам і синам.

За служіння Богу і Церкві на славу
Бажаємо Владиці ще многая літ!
Нашому Отцеві — Владиці Мстиславу
Наш сердечний щирий в Господі привіт!

Молим Тебе, Боже, — суцї на чужині,
Щоб волю Україні із небес зіслав,
Щоб в Святій Софії, в рідній Батьківщині,
Славив Тебе, Боже, Владика Мстислав.

24.9.1977 р.

ПОКРОВА

З незапам'ятних літ — часів давніх
Українців від лих покрива —
Козаків — запорожців преславних —
Наша Мати Свята Покрова.

Йй молились на Чорному морі
Запорожці, як в похід ішли,
Як в час штормів в смертельному горі
На чайках до злих турків шливи.

Перемог щоб здобуть в боях лютих,
Козаки виливали в словах
Свої просьби в молитвах гарячих —
Їм на поміч ішла Покрова.

Часом взиму чи літом зненацька
Якась пошесть збирає жнива,
То Заступниця наша козацька
Рятувала жигтя Покрова.

Чи то буря почне коли грати:
Валить хати, жита, дерева,
Та вмолима Заступниця-Мати
Рятувала люд наш Покрова.

Будем завжди Пречисту прохати,
Хай від горя і лих нас хова —
Пресвята Богородиця-Мати —
Покровителька нас Покрова.

11.10.1977 р.

БРЕЖНЬОВСЬКА КОНСТИТУЦІЯ

Конституція нова
У країні Сходу,
Що обрізала права
Для всього народу.

Гарно пишуть про права
Людам в Ессесері,
Та то все пусті слова
В ділі й на папері.

Недоторканість людей —
Бережуть закони,
А ув'язнених гей — гей! —
Мучаться мільйони.

Воля мітингів і слів,
Воля зборів, друку,
Але тих, хто волю вжив,
Шлють в Сибір на муку.

Чоловіків і жінок
В правах порівняли,
Щоб крім родів діточок,
Ще в праці конали.

В ній багато дано прав
Усім на освіту,
Але хто їх скористав,
Той не бачить світу.

В конституції статтях
Є поміч на старість,
Але то лиш на словах, —
Така в вождів совість.

Конституція нова —
То лиш пропаганда,
Бо в ній має всі права
Кремлівська банда.

Всі пустії в ній слова
Для Сходу народу,
Яким дано ті права,
Хоч скачи у воду.

За статтями у словах —
Усі мають волю,
А обдурені в "правах"
Проклинають долю.

30.10.1977 р.

ДІД МОРОЗ

З полів, лугів, з промерзлих лоз
Прийшов до хат і Дід Мороз:
З'явилися в вікнах скрізь малюнки —
Мороза Діда поцілунки.

Усі дерева прибрав в іней,
Хай свят Різдва краса скрізь лине:
На ліс, на бір, на їх ялини,
В лугах — на гілочки калини.

В різдвяні ночі він не спить,
Яскравим снігом знай рипить.
Руки колядників тріпочуть, —
Мороз із того лиш регоче.

Мороз Дід дбає про сиріток,
Багатих й бідних в хатах діток:
Кладе таємно під ялинки
Для них різдвяні подарунки.

Вживаючи всі Божі дари,
Мороза просять господарі,
Щоб він не нищив їх пашниці —
Засіяні в полях пшениці.

Діда Мороза звать до хати
Господар-батько також мати.
А щоб рої влітку роїлись, —
Ложку куті ввись, що не їли.

Хоч він з очей спускає сльози, —
Люблять усі Діда Мороза:
І діти всі за подарунки
Й дорослі за вечерю й трунки.

28.11.1977 р.

УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ

Ліси, гори і ріки й поля,
Солов'їні травневі ночі, —
Це моя українська земля,
Де нарід, хоч в неволі, співочий.

Вечори літні теплі й ясні
Огортають убогі села,
Де лунають юнацтва пісні,
Бо вкраїнців удача весела.

Так багато в народі пісень,
Що окутують серце журбою,
Коли рідная матінка вдень
Виряжа свого сина до бою.

Багато народних пісень є
Про палкес та вірне кохання,
Та в серце не раз важко б'є —
Розлука й тяжке розставання.

Часто мати в піснях вилива
Чи то доні, малому синкові
Найщиріші любови слова —
Це пісні матерів колискові.

Скільки горя, терпіння та мук
У піснях виявля удова,
Та недолі гірких сліз струмок
За життя своє в нім вилива.

У гурті на роботі на ниві.
Щоб найшвидче зійшов важкий день,
Щоб пожвавити м'язи втомливі,
Люд співа жартівливих пісень.

Про ще здавна плеканую волю,
Ї соняшні дні весняні,
Про достатки й щасливу долю
У народі лунають пісні.

Пісні ходять від роду до роду,
Які любить співочий наш люд:
У піснях — життя всього народу,
В час пісень — відпочинок і труд.

11.12.1977 р.

ЗГАДУЮ МИНУЛЕ

Хмари в небі швидко гнав
Вітер кучерявий,
Тіні порвані поклав
На води і трави.

В'ється в зарослях ріка,
В ній хлоп'ята голі.
Зелена і струнка
Тополя на полі.

У привітнім шумі віт
Згадую минуле,
Що пройшло багато літ,
В яких все втонуло:

І знайома ріка,
Й струнка тополя,
Й ніч в Україні дзвінка,
Й нещаслива доля.

12.12.1977 р.

ПІСНЯ ПРО ВІТЧИЗНУ

У годину пізню
Я не сплю вже знов,
Пісню про Вітчизну
Я писать готов.

Про міста і села,
Про соняшні дні,
Про ріки, джерела
В рідній стороні.

Про квіти барвисті,
Сонце в вишині,
Про дівчат в намисті,
Степи в далені.

Про тепле літо,
Квітучу весну,
Про гайові квіти, —
Як скінчу — засну.

13.12.1977 р.

СЛЬОЗИ МАТЕРІ

Нещасна година —
Матері біда,
Яка з війни сина
Свого вигляда.

Синок одинокий,
Матінка сама.
Пройшли війни роки,
А його нема.

Втира сльози мати,
На шлях погляда,
Стомилася ждати,
Як дитя рида.

Горами й долами
Здолав смертний шлях:
Злетів син до мами,
Як із неба птах.

Упали в об'яття
Мати й рідний син:
Засяяло щастя
Сонцем з-за хмарин.

14.12.1977 р.

МОЯ УКРАЇНА

Ясне небо, зелень всюди,
Пісня яром лине,
Рясні зорі, свої люди —
Моя Україна.

Даль степів, гаї, садки,
В них ніч солов'їна,
В соняшниках цвітуть грядки —
Моя Україна.

Спів пташок під шум діброви,
Води, як перлина,
Йдуть дівчата чорноброві —
Моя Україна.

Розспівана, вишивана,
Хатки, як та піна,
Чека волі сподівана —
Моя Україна.

14.12.1977 р.

ВІТЧИЗНА

Я думаю про тебе
Щодня на чужині,
Як сяє синє небо,
Що ясне й тут мені.

Згадаю сад свій, поле
І літніх днів прибій.
О, доле, моя доле!
Далекий краю мій!

Забуть тебе не можна,
Не можна не любити,
Бо стежка твоя кожна
В душі моїй лежить.

Шумів колись так любо
В садочку вітровій,
Де вперше пізнав Любу —
Разочки милих вії.

Тепер все мов в тумані,
Неначе в густій млі.
Уста її кохані
Сховалися в землі.

Й тепер шумить так само
В садочку вітровій,
Та спить в землі той самий
Кохання прибій мій.

22.12.1977 р.

ПЕРШИЙ СНІГ

Снігу привіт
У моїх ніг.
Садочків цвіт
На землю ліг.

Скатерть краси
Покрила світ:
Поля, ліси
У білий цвіт.

Сонце на нім
Гра перлами.
Зимові дні
Вже білими.

В білім вбранні
Земля сія.
В ці білі дні
Радію я.

Люблю мороз,
Снігів прибий.
Ти, вітронос,
Ще більше ввій!

Сріблястий сніг —
Зими краса,
На землю ліг
Й з дерев звиса.

Люблю сніг вкрай
Понад усе:
Згадки про край
Мені несе.

4.1.1978 р.

В СПОМИНАХ ЖИВЕ

Впали многі роки
В минулого млі,
А мої ще кроки
Ходять по землі.

Принесли утому
Минулі літа.
В чубі не густому
Волосся зліта.

Думка в згадках сплине
Про літа мої...
В згадках небо синє
І сині гаї.

Далечінь орлина
Вирина в згадках —
Рідна Україна
В споминах і снах.

В ній небо безкрає,
Солов'їний світ.
Дніпро в кручах грає,
Як за юних літ.

Віють згадки повні
Лагідним крилом,
Як плавав на човні
В ставку за селом.

Хоч дала чужина
Нам життя нове, —
Рідна Україна
В споминах живе.

5.1.1978 р.

ЗГАДУЮ Я ЧАСТО

Згадую я часто
В краю юнь мою:
І луги квітчасті
Й солов'їв в гаю.

Тепле в жнивах літо,
Осінь під дощем,
В травні в садах квіти,
Чайок із плачем.

В лугах трав покоси,
По стернях снопи,
В травах вранці роси,
Під сонцем серпи.

Шум вітру в тополі,
В городах маки,
Жайворонків в полі,
У вербах ставки.

Шум Дніпра і кручі,
Вечірні пісні
Зринають вдень, вночі
Наяву і в сні.

Розганяли втому
Юнацькі роки.
У саду густому
Яблука й сливки.

Сині в лузі лози,
Блакить неба й піль,
Зимові морози,
Снігів заметіль.

Й в чужині Вітчизна
Розцвіта, як сад, —
В спогодах солодка,
Як мед, виноград.

Нема згадкам спину
Про наш рідний край.
В чужині зустріну
Осінь, як наш май.

15.1.1978 р.

УКРАЇНА ДЛЯ МЕНЕ ОДНА

Живучи в своїм рідному краю,
Випив чашу я горя до дна.
З чужинами свій край порівняю —
Україна для мене одна.

В своїм краї неволя і горе,
З горя вимерла вся родина.
Хоч живу я в чужині за морем —
Україна для мене одна.

Як згадаю про край, серце мліє.
Тут не гнобить мене чужина.
Скільки гарних країн на землі є —
Україна для мене одна.

В Україні і тут синє небо.
Ясна ніч тут також зоряна.
Споминаю я чвсто про тебе,
Бо ти завжди для мене одна.

В Україні тепліш, як тут, літо,
Запашніша квітуча весна.
Грає хвилями спілеє жито —
Україна для мене одна.

Хоч родини я в краю не маю,
Там без волі живе людина,
Але я лиш одне завжди знаю —
Україна для мене одна.

16.1.1978 р.

* * *

Сніг і вітер
За вікном.
Все покрито
Білим сном.

І дороги
І хати,
В снігу ноги —
Важко йти.

Мерзнуть руки,
Також ніс.
Білі луки,
Білий ліс.

Сніг, як вата,
За вікном.
Тепла хата
Віта сном.

17.1.1978 р.

* * *

Україна, що нас породила
У мирні й спокійні літа,
Дала нам могутнії крила,
Могли щоб по світі літати.

Бо важко було нам терпіти
Смертельний Москви-вбивці гніт.
Щоб жити, то треба летіти
В широкий і вільний ще світ.

Люблю я свою Україну,
Серце завжди за нею в жалю.
Люблю в селах кожну хатину,
Свою рідну мову люблю.

Люблю її — Матір нещасну
І небо її голубе.
В чужині я згадую часто
Єдину, Україно, тебе!

25.1.1978 р.

* * *

Мила Україна моя
В неволі у "раю".
Хоч і в чужині живу я,
Думки мої в краю.

Утік в чужину за моря
Від смерти і тюрми.
А Вкраїна, як та зоря,
Світить мені із тьми.

За нею серце у журбі,
Що в ній ворожий гніт.
Цвіли в ній далі голубі, —
Затьмарив ворог цвіт.

Не світить сонце із висот
З-за чорних вражих хмар.
І гине в каторзі народ
Від розстрілів і кар.

Та заживе місто й село,
Як встане наш народ:
Вкраїна піднесе чоло
До зоряних висот.

29.1.1978 р.

ЗІЙДЕ СОНЦЕ ВОЛІ

України земля,
Хмари над тобою...
Видно й тут іздала
Покриту журбою.

Хоч в лугах є трава,
Солов'їні ночі,
Та в неволі права, —
Плачуть людські очі.

Не цвіте місяць май, —
Ні вишні, ні сливи.
Україна — наш край —
Дуже нещасливий.

Все покрито у тьму,
Зростають могили,
Нарід гонять в тюрму —
Життя там немиле.

Все померкло у млі,
Гине рідна мова.
На всій нашій землі
Нема волі слова.

Окупанта сліди —
Злидні та руїни:
Позникали сади
Й ліси України.

Виснуть там тумани:
В селах, містах, в полі.
Краю дочки й сини
У важкій неволі.

Спорожніли двори,
Спорожніли хати.
Почали трактори
Цвинтарі орати.

Важкий гніт на плечах.
В хатах сніг, морози.
У людей на очах
Не зникають сльози.

Де не глянь — навкруги
Люди босі й голі,
Бо від горя й туги
Гинуть у неволі.

Лиш червоні й товсті
Комуністів тварі,
Бо живуть в радості
Сім'ї комісарів.

Наш незламний нарід
Живе не без долі:
Після славних побід
Зійде сонце волі!

31.1.1978 р.

Н І!

Я не терплю комуністів,
Ні!
Чорніш ночей в кагебістів
Дні.

В них страждає у неволі
Люд.
Він не має щастя-волі
В Юд.

Поздирали люди стріхи
З хат,
Бо сидить в Кремлі для втіхи
Кат.

Він, диктатор, розкошує
Вщертъ,
А народам кат дарує
Смерть.

Брежньов пре до комунізму
Зір.
Він один з сім'ї марксизму
Звір.

Та спаде катів з народу
Гніт,
Як засяє всім в догоду
Світ.

Бо настануть ясні волі
Дні:
Ніхто жить буде в неволі,
Ні!

4.2.1978 р.

ІДУТЬ ДНІ НЕЗГАСНІ

Віють теплі вітри,
Хвилюють моря,
Грають дерев віти,
А з ними й зоря.

Трава поля вкрила,
Ліси голосні.
Розпустили крила
Пташині пісні.

Зелень свіжа всюди,
Все вкрила, як дим.
Ллється в мої груди
Цвітом молодим.

Ідуть дні незгасні
В барвінкову даль,
І на сонці яснім
Срібляться, як сталь.

19.2.1978 р.

* * *

Заходить сонце за полями,
Вкривають тіні кінець дня.
Злітають роки з журавлями
Життя підрізують до пня.

Летять роки... Нема їм спину,
Ані спочинку їм нема,
Ведуть до старости людину,
Яка нелюба, як зима.

Летять роки, хоч крил не мають. —
Життя врізають до кінця,
Бо день за днем немов ковтають,
Борця, поета і співця.

20.2.1978 р.

УКРАЇНА

Твої краси не намалює хтось:
Ані маляр ані великий геній.
Тебе вкрасив один Господь Христос,
Бо гарна ти і вдень і в тіні вечоровій.

Як в небі вранішня зоря,
Така ясна, така прекрасна.
Широкая, як синії моря,
Хоч ти сторіччями нещасна.

Від давніх літ билась в боях,
І землю кров'ю оросила.
В твоїх поселеннях, гаях
Родилась знов нова сила.

Хоч тебе гноблять вороги,
Але ти все ж нескорена:
Недолі сипались сніги,
І завжди в праці зморена.

Приходилось часто тобі
Важку терпіти часом долю,
Але в кривавій боротьбі
Найбільше ціниш свою волю.

Люблю тебе в щасливий час,
Люблю в час горя і страждання,
Бо змаг до волі не погас
В твоїх надіях й пориваннях.

Люблю твої пісні я славні,
З якими з давніх літ родилась:
Пісні сучасні й дуже давні,
З якими в праці жила й билась.

З піснями ти орала поле,
З піснями радощі справляла,
В піснях топила своє горе,
Піснями діток присипляла.

Україні рідній вічна слава!
За дочок слава, за синів!
Славна твоя співуча мова,
Навіки славен і твій спів!

Хоч зараз ти іще страждаєш,
Через синів прийде спасіння:
І ти, безсмертна, пізнаєш
Із мертвих славу воскресіння.

Прощай Україно! Мати рідна!
Земля любимая моя!
Здобути волю ти ще гідна,
Хоч вже не бачитиму я.

26.2.1978 р.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Настала смерть від мук нестерпних,
А сталося чудо із чудес,
Коли у перший раз із мертвих
Христос воскрес!
Христос воскрес!

Хай грають дзвони Великодні
І веселиться світ увесь!
Повила радість всіх сьогодні:
Христос воскрес!
Христос воскрес!

Весна всю землю обновляє.
Прибої проміння з небес.
І пташка співом підтверждає:
Христос воскрес!
Христос воскрес!

Життя з ячок вилітає —
Зі сну в життя все рветься днесь:
З землі рослинність воскресає
Й Христос воістину воскрес!

2.3.1978 р.

О, МАМО РІДНЕНЬКА!

О, мамо рідненька! Моя рідна кров!
Ти спиш вже давно у могилі.
А я тебе згадую знову і знов —
Материнські твої ласки милі.

Ти сонечком гріла моє все життя,
Нічого мені не жаліла.
То як же відкинуть тебе в забуття,
Що так ти нас всіх любишь вміла?

Боліла ти серцем за діток своїх.
Якщо комусь трапилось лихо,
Не мала в той час ти ні радості, втіх
І плакала гірко та тихо.

Якщо приготує смачне з лакомин,
Сама того їсти не їла,
Давала щоб їли дочка або син, —
Нічого для них не жаліла.

Твоє серце повне було доброти,
Ніколи не знав тебе злою.
Летіли у безвість у зорях світи
І матінку взяли з собою.

При гадці за тебе я завжди в журбі,
Бо ж серце по тобі в печалі:
Згадаю я очі твої голубі —
Такі добродушні та милі.

4.3.1978 р.

* * *

Вкраїни гай, широке поле
Здаля у цвіті голубім.
Не позабути вас ніколи,
Цвітете в серці ви моїм.

Коли зі сходу вітер віє,
Біжать думки туди бігом,
Де на горі величний Київ
Любується братом Дніпром.

Де перепел в степу у житі
Співає чуле під-підьом,
Де вербами ставки повиті
Зеленим чарівним рядком.

І в час, коли шумують листом,
Вливають шум свій до ушей —
Співає дзвінко й урочисто
Про щастя срібно соловей.

7.3.1978 р.

ЩАСЛИВАЯ СТАРІСТЬ

Постарів уже я,
Бо не той, як колись.
Зникла жвавість моя
У минуле кудись.

Відшуміли давно
Перестиглі жита.
І злетіли в вікно
Молодії літа.

Зазнав мало добра
За советів, як жив,
Бо Москва відбира,
Що й на харч заробив.

Тепер добре мені
Вже на старості літ
Жити тут, в чужині,
Де не тисне вже гніт.

Старість неміч несе.
Жить та жити б мені,
Бо я маю усе
Для життя уповні.

Мені легше тепер —
Аж на старість стає,
Бо Америки "СЕР"
Жити вдоволь дає.

9.3.1978 р.

ЛЕТИТЬ ВЕСНА НА КРИЛІ

Ясна й люба
Йде весна.
В серці неба
Глибина.

По струмках
Тече вода.
Травка в сходах
Молода.

Дні ясні
У теплоті.
Ночі темні,
Та не ті.

Ясне сонце,
Ясні дні,
Ясно в серці
У мені.

Ясне й любе
Все кругом:
В хаті в себе
Й за вікном.

Летить весна
На крилі.
Сяє радість
На землі.

11.3.1978 р.

ВОЛЯ ПРИЙДЕ ВЕСНОЮ

Думка завжди зі мною,
Повна щастя й надій,
Що воскресне весною
В Україні люд мій.

Зникнуть грати тюремні,
Згине кат-вбивця-звір;
Зникнуть ночі злі й темні,
Потепліє Сибір.

Заживе нарід вільно
На своїй вже землі,
Бо змете всіх насильно
Душогубів в Кремлі.

Я дивлюсь так на тебе,
Україно моя!
І душа, наче небо,
Наче спів солов'я.

Воля прийде весною,
Коли все воскреса.
І засяють красою
І земля і небеса.

12.3.1978 р.

ВОЛЯ

За волю боролись і б'ються народи,
Бо воля народжує дні золоті.
За волю без страху ішли у походи,
Щоб знищити зло те, що тьмарить путі.

До волі веде шлях в завітчані гони, —
В перед до життя і краси верховин.
За неї вмирили в боях мільйони
Народів пригноблених різних країн.

Вмирили за волю й сини України,
Вмирили без жалю у славі й красі.
Хоч та боротьба несе смерть і руїни, —
За волю вмирають народи усі.

Вмирають народи за волю прекрасну,
Яка дає щастя й красу для життя,
Щоб здійснити мрію ясну непогасну
І скинуть ярмо назавжди в небуття.

Воля так дуже народам всім мила, —
За неї в бої йдуть в шляхи голубі.
Воля дає всім могутнії крила,
Щоб знищити гніт весь в важкій боротьбі.

Там весело й гарно грає даль янтарно,
Де втікають хмари ген за небокрай.
Де вмирають люди у боях не марно,
Щоб звільнить назавжди свій любимий край.

9.4.1978 р.

ПІСНЯ ЗАГИНУЛИМ ЗІ ЗБРОЄЮ В РУКАХ

Це лицарям-бійцям цю пісню я складаю,
Які ішли в бої за вільне майбуття,
Які віддали все за щастя свого краю:
Любов свою і кров і юнеє життя.

Ішли вони в бої без страху і втоми,
Щоб вибороти волю й відстоять честь свою,
Щоб в Києві столиці — місті золотому
Був наш самостійний уряд для краю.

Хоч склали вже навік орлині свої крила,
Де ріками текла їх молода кров,
Лиш молоді тіла смерть кулями скосила, —
Жить вічно буде їх до України любов.

Гаряча їх любов — любов до Батьківщини
В народі жити буде довгі віки.
Вона запалить знов визвольників України,
Які виведуть край у зоряні роки.

19.4.1978 р.

ЗЕЛЕНЕ ПОВІТРЯ

Зелене повітря, весняне повітря!
Яке ти легке для грудей!
Насичене цвітом і запашним вітром,
Життя ти вливаєш в людей.

Так дихати легко весняним напоєм,
Який так старих оживляє.
Бо вітри не віють тим злим зими воєм,
Що нищить в деревах гілля.

Зелене повітря, весняне повітря!
Я радо тебе п'ю ущерть,
Бо ти живодайним своїм теплим вітром
Від старших відгониш злу смерть.

14.5.1978 р.

ПРИВІТ
ДЕЛЕГАТАМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЛІГИ
В 31-шу РІЧНИЦЮ

Наш щирий сердечний і теплий привіт
Для вас, молодих делегатів,
Що служите Церкві ви многая літ,
Бо задуми ваші крилаті.

Про Церкву лишили ви добрі сліди,
Бо йдете по Божій дорозі.
Вас, молоді, множаться довгі ряди,
Ви певні в своїй перемозі.

Берете ви участь в церковних ділах,
Готуєте кадри на провід,
Щоб вивести їх до Церкви на шлях,
Тримаючи Господа повід.

Який в Україні важкий тисне гніт,
Як вільно живуть тут народи, —
Ви ширите в пресі ясний правди світ,
Як прагне наш нарід свободи.

Як соняшний світ залива небеса,
Така у вас сила титана.
Ви молодь вкраїнська — це наша краса,
Привіт тобі, юність рум'яна!

О, молодь вкраїнська, як сонце цвіти,
Прямуй понад гори, над воду;
Будуй в ясне світло, в майбутнє мости,
Щоб щастя здобути народу!

14.6.1978 р.

СОВЕТСЬКА АНКЕТА

У московській неволі — в советах
Все шукають Кремля ворогів.
Там скрізь введена в побут анкета,
Щоб понищити їх до ноги.

А найгірш докучає в анкеті
Зле питання про клясовий стан.
Не брешти й не тримай у секреті,
Чи бідняк був твій батько чи пан.

Чи служив ти у війську ворожим,
Мушиш також відмітити у ній.
Де ти жив, що робив в році кожнім,
Чи вступав із советами в бій?

Все ти мушиш в анкеті вказати,
Щоб не мати за брехні біди:
А найбільш: хто твій батько та мати,
І які в житті твоїм сліди.

22.6.1978 р.

СІМДЕСЯТ П'ЯТЬ

Три двадцятьп'ятки уже я прожив,
Діждавшись свого ювілею.
За волю дві двадцятьп'ятки тужив
Й на старість зустрівся із нею.

Злітали пташками в минуле роки,
Збирали і радість і горе,
З'їдали життя, як лист слимаки,
Й занесли за синєє море.

Нарід в Україні гнітить окупант,
Позбавив його щастя й долі.
Тому я Вкраїни новий емігрант
Живу хоч в чужині на волі.

Коли б я жив довше в своєму краю,
Не зміг би дожити цього віку,
Бо там, у совето-московськiм "раю"
Вкорочують вік чоловіку.

У рідному краю Москви КГБ
Всіх стежить на кожному кроці.
А щоб врятувати життя для себе,
Від смерти я втік в війни році.

І доля занесла мене в Новий Світ,
Життя де я маю щасливе,
Де я вже дожив сімдесят п'яти літ
Й повнію на волі, як слива.

27.6.1978 р.

ДОРОГИ

В світі простяглися дороги,
Нема їм початку й кінця.
Колесам і людям під ноги
Проміняться гладдю лиця.

Густіє їх сітка віками
В час миру й воєнні часи.
Норами пройшли під горами,
Стрічками лягли крізь ліси.

Валами знялись над долами,
Каналами врились в снігах,
Всі ріки обняли мостами,
В пустелях пляжують в пісках.

З'єднали моря й океани, —
Всі села, міста і поля.
В хуртовини, в зливи, в тумани
Додому ведуть нас здаля.

Дороги вузькі і широкі
Дзвенять у віночках пісень.
Згубили спочинок і спокій
Вночі і в напружений день.

Вдяглися сучасні дороги
У камінь, цемент і асфальт.
Ці людства тверді перемоги
Тягнуться в безмежну даль.

Старі в своїм віці дороги.
Старі, як і людства життя.
Людині дають нові змоги
В невідоме іти майбуття.

Дороги, дороги й дороги!
Мочило багато вас сліз.
Тепер менше топчуть вас ноги,
А більш стало гладить коліс.

16.1.1972 р.

* * *

Роки не гасять мої мрії,
Що мусить згинуть ворог злий.
Моя любов і всі надії
Тобі, мій краю дорогий!

Я виїхав у світ широкий,
Щоб смерти перейти межу.
На волі в зорянії роки
Україні піснею служу.

Ще гнітить крук мою Україну,
Позбавив нарід радості,
Побудував стіну залізну,
Зірвав до волі всі мости.

Та здійме воля свої крила,
Щоб перелетіть із мурів гать.
Народів переможна сила
Примусить ворога сконать.

18.1.1972 р.

СЬОГОДНІ

Сьогодні менш робить людина,
Бо більш виконує машина:
Машини вкрили сушу, води,
Повітря й стратосфери зводи.

Сьогодні, у нові світанки,
В війну вживає з криці танки,
Човни підводні й самольоти
І атому смертельні зльоти.

Щоб швидше їздити ще завтра,
Покрили землю швидкі авта.
На водах матки й пароплави,
В повітрі скоріш птахів плава.

Дороги гладять коліс шини,
Землю оброблюють машини.
В сьогоднішній новітній ері
Літа безстрашно в атмосфері.

Сьогодні фільми бачить в хаті,
За сотні миль чує в кімнаті.
До послуг їй наука й книжка,
Їй всі новини йдуть до ліжка.

Вже довше жить стала людина, —
В пригоді стала медицина.
Щоб довше жити їй під сонцем,
З позиченим живе вже серцем.

Над ріками мости скрізь висять,
З Землі злетіла геть на Місяць.
Вже не залежна від погоди,
Залізла жить в глибінь під води.

Культурніша стала людина,
Але в неволі Україна.
Ще не минула зла година,
Щоб вільно скрізь жила людина.

20.1.1972 р.

ЗАВТРА

Завтра людина зробить зліт,
Оповить більш сучасний світ.
Наступить поступ у науці,
У техніці та в легшій праці.

На довгий час припинить війни,
І може мир бути надійний.
Якщо мир знищать ненажери, —
Війна впаде із стратосфери.

Літатимуть в космос ракети,
На всі вже соняшні планети.
Загине "вчення" Карла Маркса,
І будуть люди жить на Марсі.

Заселять сушу всю народи,
І будуть жити ще й на водах.
Залізуть в землю жить кротоми,
Міста збудують під водами.

Щоб не хворить на рак людині,
Відкриє поступ в медицині:
Віднайде завтра безліч ліків,
І буде жить над сотню років.

У завтрашній технічній ері
У побут ввійдуть компютери.
Потрібну працю для людини
Будуть виконувать машини.

Настане воля всім орлина,
Жить буде вільно й Україна.
У щасті заживуть всі люди,
Бо комунізму більш не буде.

21.1.1978 р.

ДЕНЬ

Схопився день на жваві ноги,
Утерши рушником свій ніс,
Побіг у всі боки дороги
У шумі гумових коліс.

Завзято крає морів води
Бортами повних кораблів.
А неба голубії зводи
Деруть мотори літаків.

Гримлять мости, шумлять заводи,
Зникають в дзвоні поїзди.
У поспіху та в русі люди
Від дня наказів та їзди.

Розправив день невтомні крила
Над суходоли та моря,
Бо грає в нім могутня сила,
Доки зійде нічна зоря.

26.1.1972 р.

МІСТО

В шнурках авта, як намисто,
Простяглись в безкрай.
Гра моторами все місто,
Мов пташиний май.

Пнуться віт верхи зелені
В соняшну блакить.
Рух у міста на долоні
День і ніч не спить.

Ночі, вквітчані вогнями,
Грають у цвіту.
Авта фарами-ножами
Ріжуть темноту.

Простяглись шляхи із міста
В барвінкову даль.
В шнурах авт дзвенить намисто
І співає сталь.

31.1.1972 р.

* * *

Тепле небо голубе
В краю.
Не побачу я тебе,
Знаю.

Згадаю минулі дні
З болем:
Вже не бачить гай мені
Й поле.

Бо Москва грабує там
Жито.
Не дає на волі нам
Жити.

Доки в краю влада злих
Зміїв,
Не поїду я до них
В Київ.

Хоч багатий край на хліб,
Роси,
Та голодний мій нарід
Й босий.

Прийшла старість в чужині
Знаю.
Вже не бачити мені
Краю.

4.2.1972 р.

DUCLE EST PRO PATRIA MORI *

В бою іде хоробрий воїн
Проти навал ворожих зграй.
Він вічного життя достоїн,
Бо він боронить рідний край.

Пролив він кров у війну грізну,
Йдучи крізь бурі та вогні.
Віддав життя за край - вітчизну,
Живим щоб грали промені.

У темні ночі, злу негоду
Він не здається ворогам,
У пам'яті свого народу
Не стерти імени вікам.

Солодка смерть за батьківщину,
І не страшна бійцю війна.
Життя кладе він за країну,
Щоб відплатить катам до дна.

Злітає смерть бійця крилата
З повітря, суші, моря вод.
Склада життя за батька, брата —
За весь страждальний свій народ.

Вмира без страху і вагання
За батьківщину у бою.
Солодка смерть, війни страждання,
Вітчизну любить хто своєю.

9.2.1972

* Солодко вмирати за батьківщину.

VAE VICTIS *

Війна кривавою ходою
Багато жертв кладе до ніг.
На живих злісною рукою
Сипле неволі й рабства сніг.

Підкореним не мила хата,
Ні літа соняшнії дні,
Ні пісня солов'я крилата,
Ні краю рідного вогні.

Серця повиті в них журбою,
В очах відбиток горя й мук,
Що стать не можуть знов до бою,
Не можуть взять зброю до рук.

Їх муки, стиснені в одчаї,
Серця здригаються до дна,
Що ворогам у їхнім краї
Всепереможная весна.

Гинуть підкорені народи,
Ростуть могили та хрести.
Живі все ждуть собі нагоди,
Щоб знов на волі розцвісти.

9.2.1972 р.

* Горе переможеним.

ЛЮДИНА ДЛЯ ЛЮДИНИ

Я вийшов у світ з батьківщини,
Де совісти голос замовк.
А тут людина для людини —
Приятель - не злий дикий вовк.

Я вийшов на світ із тьми ночі,
Де світле в людей майбуття,
Де воля всім серце лоскоче,
Де страху нема за життя.

Життя тут і світле й чудесне
Без прикрощів бур і зими.
І вічно цвітуть людям весни,
І воля б'є щастя крильми.

Я втік із країни терору,
Де люд оповив смерти страх.
А тут є багато простору
В модерних і світлях містах.

Ніхто тут не скривдить дитини,
Де совісти голос не змовк.
Бо тут людина для людини -
Приятель, не злий дикий вовк.

20.2.1972 р.

ЗАСЛІПЛЕНІ

Ті засліплені зовсім брехнею,
Хто Москву розглядає здаля,
Бо заводами також землею
Володіють вельможі Кремля.

Там керує державою банда
Людовбивців, злодіїв, катів.
За кордон лише йде пропаганда
І шука між трудящих братів.

Все що пишуть, то лиш на папері,
Бо в житті того зовсім нема.
В вільнім світі трудящих в етері
До повстань Москва теж підійма.

Що ж трудящі здобули на Сході.
Лиш одне - за життя своє страх,
Який пошестю ходить в народі
Як по селах, так само в містах.

А земля і заводи державні.
Їх господарі ті, що в Кремлі,
Бо трудящі там зовсім безправні,
Як в містах, так в селі на землі.

Для трудящих одне лише право —
День і ніч працювать на катів,
Бо катам зеленіють там трави,
І продукти для їхніх ротів.

Конституція там на папері
Для всіх тих, що хочуть легко жить,
Бо трудящим закриті прав двері,
Лиш задарма над силу робить.

2.3.1972 р.

ПРОЛЕТАРІ УСІХ КРАЇН, ОПАМ'ЯТАЙТЕСЯ!
Пролетарі усіх країн, єднайтеся!
Советське гасло.

Для чого їм треба єднатись?
Щоб жить в важких злиднях в ярмі?
Їм краще раніш спам'ятатись
Й не гинуть в московській тюрмі.

Те гасло „єднайтеся” — фальшиве —
Московська нагла брехня.
Хто хоче на волі быть живий,
Не в ніч хай іде, а до дня.

Боролись трудящі за волю,
За землю й життя без панів.
Здобули ж нещасную долю,
Бо гинуть без хліба й штанів.

Де є ще пани й господарі, —
Там воля й веселе життя:
Живуть, як пани, пролетарі,
Не те, що в Москві, як сміття.

Для чого ж тоді їм єднатись?
Щоб світ весь взяли москалі?
Без волі й держави зостатись
І гнить передчасно в землі?...

Таку „волю” мають на сході
Усі, що „єднались” колись.
Тепер вони гинуть в роботі
І в злиднях, як хмелем, сплелись.

Хто вільний, скоріш спам'ятайтесь!
Бо „раю” в советів нема.
Своєї ви волі тримайтесь,
Советська ж Росія - тюрма.

3.3.1972 р.

ВЕЧІР

Сховалися за гору
Сонця промені.
Вечір у цю пору
Дрімає у тіні.

Розцвіли у тінях
Електровогні.
За сонцем з промінням
Гаснуть життя дні.

Далі непрозорі,
Сонні дерева.
Сяють вгорі зорі —
Любов моя жива.

В безмежні неба брами
Б'є авт поспішних шум.
Згріба вечір руками
Рої старечих дум.

Про згаслі дні колишні,
Про роси на стерні.
З тих дум складаю пісні, —
Як пам'ять по мені.

Вечір, тіні, гори,
Згаслі дні ясні.
Вечір із дум творить
Лиш пісні й пісні.

4.3.1972 р.

* * *

Нікого вже не маю в рідній Україні:
Ані батька, мами, сестер, ні братів —
Усі з руки Москви лягли у домовині,
Нема знаку могил, ні тіні від хрестів.

Рягуючи життя, ішов у світ широкий
Крізь бурі і пожежі страшної вкрай війни.
В скитанні та біді сплили найкращі роки,
Тепер чекай на морок могили чужини.

Розлуки відшумів із краєм скорбний вітер.
Звороту на шляхи до краю вже нема.
Не раз гірку сльозу з очей своїх я витер,
Бо в краю ворогів лютує зла зима.

Сплило моє життя під зорями чужини.
До вирію мене вже кличуть журавлі.
А там, де я ходив ногами молодими,
Нарід мій далі стогне у горі та жалі.

12.3.1972 р.

ПАХОЩІ РІДНОГО КРАЮ

В східнім вітрі з краю чую подих нив:
Стиглої пшениці пахощі в час жнив.
Розлив літній меду від цвіту гречок,
Дух, що спира груди, дикий будячок.

Пахнуть юні трави, як коса стина.
В теплім вітрі з лугу вкрай п'янять сіна.
Пахощі спирали груди, як цвів май,
Пахло літо полем, пах весь рідний край.

Випеченим хлібом пахло і село.
Пахло хлібом поле, як жито цвіло.
В східнім вітрі лине пахощів прибій, —
Бузком, лепехою пахне весь край мій.

Пахощі цибулі, м'яти, часнику,
Соняшника цвіту, гички з буряку.
Пахне і картопля, що лежить в вогні.
В пахощах зринають в краю мої дні.

Пахнуть спілі дині, свіжі пампушки,
Помашчені салом пухлі пиріжки.
Рідний подих лине в вітрові здаля,
У якому пахне вся рідна земля.

14.3.1972 р.

ДЕМОКРАТІЯ ВБИВСТВА

У советському рабським союзі
Воля працею люд катувать.
Тягне рабство колгоспник у плузі,
Й робітник мусить в праці сконать.

Йде колгоспник в безмежній гони
По безплатних шаблях трудоднів.
Смерть голодна по них його гонить
Під розгнузданий ворога гнів.

Робітник у цеху заводському
Соцзмагання рубає граніт.
Не зважає на біль, перевтому,
Передчасно зника в кращий світ.

Ясно зірка кремлівська сяє,
До могили просвічує шлях.
Хто від праці ще сам не сконає,
Того смерть левна жде в таборах.

Процвітає там масове вбивство.
Кладуть трупи в суспільні рови.
Так безклясове рабське суспільство
Вмирає під гнітом Москви.

23.3.1972 р.

СУМУЄ КИЇВ

Нарід України ран не згоїв.
Смерть бродить в місті й на селі.
Засумував наш славний Київ —
Краса української землі.

Вмира нарід...А хто не вимер,
Зі страхом жде собі біду.
Схилився на хрест свій Володимир
В великім смутку у саду.

Богдан на площі булавою
Погрожує у бік Москви
І заклика нарід до бою:
„Умри в бою або живи!”

У сквері з ім'ям Короленка,
Усяк, йдучи, стає на мент,
Де пам'ятник стоїть Шевченка —
В важкій задумі монумент.

Туман повив собор Софії.
Покрила бані смутку тьма.
Ізникли дзвони золотії,
І в стінах пустака лиш німа.

Зніма до неба Київ руки,
У Бога волі просячи.
В Україні московські круки
Гвалтують нарід вдень й вночі.

31.3.1972 р.

Я ПОВЕРНУСЯ

Я повернуся в Україну,
Як щезне злий кривавий звір.
На горах Києва спочину
Й через Дніпро погляну в бір.

Огляну сині Дніпра води,
Човни між хвилями, мости,
В Печерській Лаврі древні ходи,
На цвинтарях в журбі хрести.

Піду в своє село зелене,
Де у привітнім шумі віт
Злетіла юнь моя шалена
В теплі забутих давніх літ.

Зійду на слід — дитинства стежки,
Де пас я коней і корів,
Де я тримав літами віжки
І кашу польову варив.

Та не знайду вже двору й хати,
Ані садочка, ні рідні:
В могилах сплять вже батько й мати,
Які померли в чорні дні.

5.4.1972 р.

У ЩЕБЕТІ ВЕСНИ

У щebetі весни зазеленіли трави,
І розцвілася льоном соняшна блакить.
Вітерець південний, вітерець ласкавий
Замріяним листям в деревах шумить.

У щebetі весни цвітуть запашні квіти,
Розпирають груди пахощі ялин,
Купаються садів у білій піні віти,
Лине даль привітна до гірських вершин.

У щebetі весни у небі сонце грає,
Проміннями купає землю молоду.
Степи, луги, гаї завітчалися маєм,
Бджола співа любов в квітучому саду.

У подиху весни щebetе день і вечір.
І зорі розцвіли весни морями мрій.
Спада цвіт у саду на голову і плечі,
Вибілює ясніш вже сивий волос мій.

10.4.1972 р.

НА СТО ВІДСОТКІВ

Сто відсотків корів оре в плузі.
Сто відсотків у рабстві селян.
У советським комуносоюзі
Всі на сто свій виконують плян.

Під час виборів вбивців у ради
Сто відсотків дають голоси.
А обрані до рад кандидати
На сто вгору деруть всі носи.

На сто плодять в хлівах свиноматки,
На сто курка несе в рік яєць,
На сто тиснуть советські податки,
На сто вправний советській боєць.

Сто відсотків в кінці п'ятирічки
В економиці й зрості в гною.
Сто відсотків днів в темряві нічки,
На сто страху в советськ ім краю.

Сто відсотків зруйнованих храмів.
Сто відсотків мерців в цвинтарях.
На сто з гаком зросло вбивців-хамів,
Стільки ж жертв мре у концтаборах.

Там мовчать, що немає що їсти,
Що немає одежі й взуття.
Але брешуть на сто комуністи
Про щасливе советське життя.

16.4.1972 р.

* * *

Де в степу могили
Жайворона спів,
Літа мої сплили
В вінку юних днів.

Степи та могили,
Поля і гаї
Гартували сили
Й радощі мої.

Блакить над полями,
Вітру швидкий рух
Давніх літ крилами
Зносили мій дух.

І степи й могили
Зникли в тіні літ,
Терпить край мій милий
Й досі вражий гніт.

17.4.1972 р.

ТРИВОЖНІ НОЧІ

Хоч мій край гостинний, співочий,
Де вітри сплять в росистій траві,
Але страшать тривожні ночі,
Що купають невинних в крові.

Спать ляга всяк із серцем тривожним,
Бо вночі смерть шукає людей:
У безсонну годиноньку кожную
Ждеш до хати незваних "гостей".

"Чорний ворон" літає щоночі
По землі, не в повітрі вгорі:
Крильми смерти у вікна тріпоче,
Карка владно зі зла: "Аттвари!"

Круки в хаті щось мусять шукати,
Бо в них вдача хижацька така.
І нещасная жертва із хати
Назавжди від родини зника.

24.4.1972 р.

ВСЕ ДУМАЮ...

Все думаю про тебе,
Далекий рідний край .
Про тепле літнє небо,
Про степ і в квітах гай.

Поля і в вишнях села,
Які ж ви дорогі!
Забути вас не сила, —
Заквітчані луги!

Забуть не сила роси
Сріблястії в траві.
Пахучії покоси,
Могили степові.

Волошки сині в полі
І хвилі на житах,
Шум листя на тополі,
Спів пташок у садах.

Затихли краю кроки,
Як шум далекий віт.
Мої юнацькі роки, —
Життя опавший цвіт.

25.4.1972 р.

МОГИЛА МАТЕРІ

Забута у краю могила
Покрилась в дикі бур'яни,
Де спить моя матуся мила,
Бо сплять вже дочки і сини.

Не хилить віт в жалю береза,
Куща калини теж нема.
Трухлявий хрест, бо не з заліза,
Та пустка навкруги німа.

Ніхто її вже не відвіда.
Пішла матуся в забуття.
Голодна смерть забрала діда,
Як і її в муках життя.

Злетіли з журавлями роки.
Померли дочки і сини.
По світі розбрелись онуки.
Могилу ж вкрили бур'яни.

Згубив і я вже свої сили.
Один лишився в чужині.
Та ньеньки в бур'яні могили
Вже не відвідати мені.

28.4.1972 р.

ДНІПРО — СЛАВУТА

Блакить неба вливається в тебе,
Тінь садків, що упала із гір,
Чари ночей ховаєш у себе,
В твоїх водах шумить темний бір.

Обнялися степи із тобою
В нерозлучнім любовнім зв'язку.
Соловейкам шумиш під вербою,
Линеш мрійно в затоці-ярку.

Обійняв ти усю Україну,
Світом сонця в тобі грає день.
Линеш в даль степову солов'їну
В вінку краю народних пісень

30.4.1972 р.

ЗАГИБЕЛЬ БАТЬКІВ

Пограбували двір і хати
Криваві зайди-москалі.
Пішли жебрати батько й мати,
Несучи в грудях біль, жалі.

Старі, безпомічні, голодні,
Позичивши очей в сірка,
Щоб протягнути повні мук дні,
Жебрали хліба й огірка.

Позбавлені свого притулку,
Спали під тином в бур'яні.
Не бачачи життя рятунку,
Хотіли згинуть в вічному сні.

Батьків недовго тяглись муки:
Не в власній хаті й подушках,
Москви криваві хижі круки
Їх закливали в бур'янах.

1.5.1972 р.

* * *

На крилах спогадів лечу
У ріднеє село.
В чужині я літа лічу,
В яких життя сплило.

Пливла між хмарами війна,
Коли лишав свій дім;
Сповняє серце біль до дна
За тим селом своїм.

Де в щебеті пташок й зорі
Йшла молодість моя,
Де насвітанні косарів
Клепання кіс буя.

Пригадую, неначе в сні,
Своє рідне село —
Загублені далекі дні,
Як серце ще цвіло.

2.5.1972 р.

* * *

Зі сходом сонця збудивсь день,
Сховав за гори ночі тіні.
В роздумі я нових пісень
Дивлюсь в вікно у далі сині.

У зливі сонця променів
Безмежна даль хвилює серце.
В вінку весняних теплих днів
Земля вся зеленню сміється.

У сяйві ранкових огнів
Думкам у світ відкрив я двері.
Не в'яне в серці пісні спів,
Рядками квітне на папері.

11.5.1972 р.

ПРОЩАННЯ

Прощай, дорога батьківська оселя,
Зелені луки й гаї.
Прощайте Москвою понижені села —
Злі й добрі сусіди мої!

Прощайте, річки, озера ставочки,
Повита журбою верба.
Прощайте, в цвіту солов'їні садочки,
Й, берізко, що мрієш з горба.

Прощайте, України яскравії зорі,
І чистого неба блакить.
Прощайте, вітри степові на просторі,
Де жито жалями шумить.

Прощайте, чарівнії місячні ночі,
Пташинії дні голосні.
Прощайте, волошки — житів ясні очі,
Прощайте, дівочі пісні!

Прощайте, сумнії могили козацькі,
Напосні кров'ю поля.
Вертаються в край мій кріпацькі порядки.
Прощай, українська земля!

Прощай у пожежах, сумна Україно,
Скирдами в темряві світи.
Прибила боями остання година
Рушати в далекі світи.

Лягли в невідоме дороги безкраю,
ТЬмаряться в диму промені.
Рушаю з свого до чужого я краю
В туманні осіннії дні.

14.5.1972 р.

* * *

В моїм краю Москви мороз
І волі гніт.
В страшну війну, в час лютих гроз
Я вийшов в світ.

Тепер живу в чужині я
Без каяття.
Цвіте в піснях моє ім'я
Й вільне життя.

До краю рідних берегів
Лечу в думках.
Щоб знищить краю ворогів,
Їх б'ю в піснях.

В годину грізную в бою
Гарячу кров
За вільну Україну мою
Пролить готов.

16.5.1972 р.

СЛАВА

Слава борцям, що в рішальну годину
Запал свого серця єднали в бою:
За волю народу, за рідну Україну
Здобули безсмертну славу свою.

Слава тому, хто не мав в боях спину,
Під прапором рідним громив ворогів,
Хто з честю помер за свою Батьківщину
Під громи гармат й смертельних куль спів.

Слава Україні! Слава народу!
Слава забитим й живим!
Слава всім тим, що люблять свободу,
Щоб жить вільно в хаті самим!

24.5.1972 р.

ПЕРЕЖИВ Я РОКИ СМЕРТИ

Пережив я роки смерти
Вбивця Сталіна.
Хоч твердий був і упертий,
Але смерть стина.

Не сховався в кукурудзі
Хрущов — другий кат.
Він одержав по заслuzі,
Бо ж він чорта брат.

Щезли берії й сжови
За катами в слід.
За пролите море крови
Їх прокляв нарід.

Заєвітила зоря Кремля —
Вже Косигіна,
Але й його прийме земля —
Від коси згине.

Шумить вітер над полями
Та дібровами,
Згине лихо з москалями
Та брежньовими.

Пережив я лихі весни, —
Роки голоду.
Але край мій ще воскресне
З зими й холоду.

29.5.1972 р.

Хай знущається ворог у нашім краю
Із підбитого збройно народу,
Він ще згине безславно в рішальнім бою, —
Ляже трупом в чужому городі.

Хай чужими руками згріба Москва жар,
Розбудовує стіни залізні,
Розгориться із іскри великий пожар,
У якому й сама вона сезне.

Від арештів, убивств, заслання у Сибір
Увірветься в народі терпіння.
Розшумиться народу розгойданий бір
Й вирве ворога з краю з корінням.

10.6.1972 р.

ПАЧКИ ТА ПАКЕТИ

Вже шумить багато ліг,
Як море бурхливе:
Кричить Москва на весь світ
Про життя щасливе.

Бреше: Захід жле провал,
Бо кризи природні.
Де панує капітал,
Там люди голодні.

Та советський зна нарід,
Кому краще жити,
Бо лиш з Заходу на Схід
Йдуть пачки й пакети.

Бо ж нема взуття, штанів,
Нічим прикрити спину:
Пройди Москву, Київ, Львів, –
Не знайдеш хустини.

Славлять з примусу Москви
"Рай" співці — поети.
Та славі приклад живий —
Пачки та пакети.

Не замести брехні слід,
Що кричать совети.
Тільки з Заходу на Схід
Йдуть пачки й пакети.

14.6.1972 р.

ПОЛТАВЩИНА

Полтавщино в садах, хати біленькі в селах
Цвіт соняшників, як прапор у очах.
В вінку загадок моїх встаєш в піснях весела,
Де серце розцвіта в дівочих вечорах.

Шумлять в вітрах гаї, хвиліде вітер жито.
У радості і смутку я так люблю тебе.
І хочеться мені тобою дихать, жити,
А в серці ти цвітеш, як небо голубе.

Подтавщино моя, зелений, милий світе!
Дихання юних днів і радості прибій!
Крізь низку довгих літ мені в чужині світиш
І сонцем розцвітаєш завжди в душі моїй.

17.6.1972 р.

ЦВІТЕ КРАЙ В СПОМИНАХ РЯСНИХ

Згадав, коли ходив до школи
У ріднім краєві своїм.
Я не забуду край ніколи,
Навіки в серці він моїм.

Весна всміхалася квітками,
А в серці радості прибій.
Дзвеніло поле, гай пташками,
Як знак і щастя і надій.

Не заслонить мій край роками,
Що встали муром в чужині.
Лечу я через мур думками,
Де юнь всміхалася мені.

Шумлять бори, дніпрові води,
Як відгук тих років ясних.
В маках, соняшниках городи
Цвітуть у споминах рясних.

20.6.1972 р.

ОБІЦЯНКИ

Хто багато обіцяє, той мало дає. (Народне прислів'я).

"Обіцянка — цяцянка, а дурневі радість" —
Каже мудре народне прислів'я.
В советських цяцянках народ вбача пакість,
До якої не має довір'я.

Обіцяли народу і землю й свободу,
Фабрики й щасливе життя,
А дали при хаті лиш сотки городу —
До поля ж нема вороття.

Робить обіцяли, що будуть по силі,
А брать по потребі, що хоч.
І рвуть трудоднями напружені жили,
А їсти нема що, хоч плач.

Півсотні вже літ, як рай обіцяли,
Та й досі ще раю нема.
А хто обіцянок Москви не похвалить,
Того жде Сибір і тюрма.

Про їх обіцянки народ склав прислів'я:
"Казала кума — дам пшона",
Та глянь в її хату, комору, подвір'я, —
"А в неї й самої нема".

І ждуть обіцянок, як з моря погоди,
Яким кінця і краю нема.
І мучаться далі підбиті народи,
Не вирвавши шиї з ярма.

27.10.1972 р.

РІДНИЙ КРАЙ

За рідний край хоч помирай,
Бо дома все найліпше.
А рідний край є земний рай,
В нім легко кожний дише.

Кожний край зна свій звичай,
Бо свій народ й порядки.
І під ялиною в нім рай —
Добробут і достатки.

Найбільше мила сторона —
Своя рідна країна.
Що сторона, то новина,
Миліша ж батьківщина.

В своїм краю, як у гаю,
Багато прав і волі.
Вітчизну любить хто своєю —
Не проклинає долі.

28.10.1972 р.

Ї ШОСТУ РІЧНИЦЮ З ДНЯ СМЕРТИ СЕСТРИЧКИ

Вкрилась шостая осінь журбою,
Сніжить серце вже шоста зима.
Пройшло шість, як розстався з сестрою,
Шість вже років сестрички нема.

Вже шість років, як в шостім дні лютім
Завірюхи шаліли сніги,
Як ставки були в кригу закуті,
Сестри голос замовк дорогий.

В шостім лютім у шість годин ранку
Спинивсь серця ритмований лік,
Смертний віддих затих наостанку
Несповна в сімдесят другий рік.

Вийшла з рідного краю в світ волі,
Залишивши в краю злидні й гніт.
І з обіймів щасливої долі
Рано смерть взяла в темряви світ.

Вмерло тіло сестрички страждальне,
Та не вмерла і ласка й любов.
Буде жить в серцях рідна й кохана,
Доки в жилах тече в рідних кров.

1.11.1972 р.

ЗДОРОВ'Я

Написав за українськими народними прислів'ями.

Найкращий спів — солов'я.
Найбільше багатство — здоров'я.
Молодий міцний, як хрін,
Здоровий робить, як кінь.

Бережи свою одіж знову,
Плекай силу у тілі здорову.
Де життя іде в спокою просто.
Там живуть люди років по сто.

Полежи по ободі часок,
То зав'яжеться сала кусок.
Коли здорова, як вода,
Не причепиться жодна біда.

Важкий, коли повен лантух,
В здоровому тілі—здоровий дух.
Бережи здоров'я під старість,
Будеш мати не слабість, а радість.

Держи частіш голову в холоді,
Свій живіт у помірному голоді.
Тримай ноги сухими в теплі,
Будеш жить повний вік на землі.

1.11.1972 р.

ДРУЗІ

За народними прислів'ями.

Оставайся, мамо, в лузі,
Вже тепер ми самі друзі.
Ой дружба, дружба!
Гірка твоя служба.

Для милого свого друга
Не жаль вола віддати з плуга.
Не май сто кіп і сто плугів,
А май краще стільки другів.

Живуть друзі між собою,
Як та риба із водою.
Для милого свого дружка
Не жаль дати сережку з вушка.

Не так тії сто братів,
Як мати добрих сто друзів.
Пробуй золото вогнем,
А дружбу грішми не зігнем.

Лиш в гірку лиху годину
Можна взнати вірну людину.
У добрі життя години
Всі є друзі й побратими.

2.11.1972 р.

РІЗДВЯНІ СНІЖИНКИ

Сніжинки, різдвяні сніжинки
Лягли на дерева й серця.
То радості білі перлинки
В день народження Сина Отця.

В цей день люди у щасті, в любові.
Вся в любові блакить і земля.
Сніжинки, мов квіти бузкові,
Вкрили хати, ліси і поля.

Ніби сон, шезло горе й тривоги,
Чулить серце від дзвонів розлив.
Вкрили в щастя сніжинки дороги
До любов'ю засіяних нив.

Сніжинки, різдвяні сніжинки
Малює мороз на вікні;
Вкривають серця, мов пушинки,
В ці різдвяні і радісні дні.

19.11.1972 р.

МІРКУВАННЯ ПІД НОВИЙ РІК

Тижнями, днями-сніжинками
Злетів у вічність старий рік.
Чашу життя сповня віками,
Неначе море води рік.

Стрічають радо люди Новий,
Старий хоронять в забуття.
Під п'яний настрій їх святковий
Старий утяв всім рік життя.

Немає сил, щоб зупинити
Часу життя невинний біг,
Який з лица зганяє квіти
І хилить голову до ніг.

Йдемо по сходах років нижче,
А роки вгору вперто йдуть.
Новий Рік снігом, вітром свище,
Вкрива снігами в щастя путь.

Своє час робить твердим кроком,
Творить прогрес, зміняє світ.
А ми вітаєм з Новим Роком
Та в щасті жити безліч літ.

30.11.1972 р.

СІМДЕСЯТИРІЧЧЯ

Відійшло в минуле все життя зелене.
Злетіли на крилах молоді літа
Вже сімдесят років за спиною в мене,
Які час без впину у клубок змотав.

Давила в юнацтві рілля босі ноги.
Колола до крові їх суха стерня.
Сходив довгі роки до шкіл я дороги,
Щоб вийти із ночі до ясного дня.

Голодом й насильством катували роки.
Втікав з України, ніби з туману.
Вирвавсь в світ далекий на шляхи широкі
В другу криваву світову війну.

Роками за мною ішло слідом горе.
Теплом не ласкало сонце чужини,
Бо загнало в темні німецькі табори,
Хоч не мав до того жодної вини.

Ввели мене роки в діди із хлопчатка.
Ніхто з давніх друзів мене не впізна,
Бо вже позад мене лягла сімдесятка —
Життя мого довга чорна борозна.

Життя вже лишилась маленькая латка,
Яка лиш тримає вже лічені дні,
Бо вже позад мене лягла сімдесятка —
Життя мого стежка в краю й чужині.

19.2.1973 р.

ЛАТКИ ТА ПАТЛИ

Йдуть дівчатка молоді,
Патли криють очі.
Брудні штани голубі
Для свята й робочі.

З сигаретами в устах,
Палять без зупинки.
Спереду штани в дірках,
Латки в половинках.

Щоб накинуть глядачам
Крик модерний моди,
Пришивають латки й там,
Звідки роблять роди.

Їм дивитися не в стид
Стрічним в очі сміло,
Бо показують на вид
Грудей голе тіло.

Хлопці на взірць дівчат
Теж не позад моди:
Коси довгі до плечат,
Вуса та бороди.

Це в модерний доби час,
Як стали на місяць,
Сором в молоді погас —
В очах патли ж вісять.

19.2.1972 р.

СПОГАДИ ЖИВОГО СВИДКА
(До 40-х років страшного голоду в Україні).

Щоб опір зломити вкраїнських селян
Й загнать їх в колгоспнеє рабство,
Кривавий кат - Сталін склав голоду плян,
Зробив в Україні жебрацтво.

Та й жебрать не було уже ні в кого:
Москаль вимів хліб до зернини.
Хто був ще жвавіший, то хліба свого
Жебрать їхав до Московщини.

Опухлі ж шукали поживу нову,
Щоб довше триматися духу:
Собак, котів їли, спориш, кропиву,
Старую твердую макуху.

Та й пухлі не квапились йти в небуття:
Варить брали дохлу конину,
Щоб змучене голодом страдне життя
Продовжить на тиждень чи днину.

Лежали скрізь трупи в зелених житах,
В відкритих на цвинтарях ямах,
По вулицях брудних Вкраїни містах,
Шляхах, у хатах і по дворах.

Живих у колгоспи кривава Москва
Всуспільнить була ще не в силах,
То голодом скошені жертви вона
Ховала в суспільних могилах.

Пройшло з того часу уже сорок літ,
Як вбито українців мільйони,
Та мало цікавиться тим вільний світ
І далі Москві б'є поклони.

20.2.1973 р.

ХВАЛА СОНЦЮ

Сонце — радість у грудях, розлита весною.
Сонце — чаша здоров'я й життя.
Сяйва вічною грою, як перли, красою
Теплі в серці ростить почуття.

Після хмарних зими днів лихої негоди,
Після мряки, дощів і снігів
Сходить сонце в красі над сушу і води
У вінку золотих променів.

Розцвітає небес голуба даль крилата,
Оживає весною й земля.
А від втіхи співають пташки і дівчата, —
Сонце радістю всіх окриля.

Старих і недужих виводить із хати
Під сяйво своє чарівне.
І гріє в обіймах, як рідная мати,
В серцях нищить все злеє й сумне.

В дні сонця всяк любо знімає сорочку
Біля річок, озер і морів,
Прийма ванни від сонця в воді й на пісочку
І радіє, як вже загорів.

Хвала сонцю, що нищить злий холод, негоду,
Що все захища від гниття!
Хвала сонцю, що топить сніги, льоди в воду,
Гартує здоров'я й життя!

10.3.1973 р.

БАТЬКОВІ

Тепла й сонця у червні багато,
Як багато пташиних пісень.
Свято Тройці і Батьківське Свято
Обнялися в один червня день.

Мусять діти любить, цінувати
Й шанувати рідненьких батьків.
Для дітей батько й рідная мати
Не шкодують ні рук, ні боків.

Для дітей батько робить уперто,
Не жаліючи поту ні сил.
Він працює до самої смерти,
Як орел, не згортаючи крил.

Хай же будуть безмежно щасливі
Всі, що мають цю назву батьків!
Хай до них будуть діти пестливі
Повсякденно й навіки-віків!

7.6.1973 р.

МОСКОВСЬКИЙ ГІСТЬ

В столиці Америки свята,
Й робота вже зовсім не та:
Брежньова вселюдського ката
Дім Білий, як гостя, віта.

Щоб мир забезпечить назавжди,
Відвести від спини удар,
Дав Ніксон в дарунок і авто,
Брежньов — із срібла самовар.

Причиною злиднів і вошей —
Заводів бракує в краю.
Приїхав Брежньов просить грошей,
Щоб мати промисловість свою.

Державні в селян заготівлі
Дали одні злидні Москві.
Брежньов хоче ширить торгівлю
І ввозить товари нові.

Обмежити атомну зброю,
Щоб часом не впасти в просак:
Послабити Стейти до бою —
На хитрощі здібний русак.

Підписує Ніксон угоди,
Дає поміч злим ворогам
На згубу свого народу,
З яким може згинуть й сам.

24.19.1973 р.

ЗГАДКИ

Спливає із прожитих літ
Село в згадках,
Які виводжу тут на світ
В оцих рядках.

Несуть на крилах радості
Думки в село,
Де в горі життя юности,
Але цвіло.

Хатина між тополями,
Де я зростав.
Жили у ній від поля ми
В пахощах трав.

Пройшли дитинства давні дні
У тім селі.
Тепер в згадках, немов у сні,
Радість й жалі.

Про поле із покосами
Згадки живі,
Коли мочився росами
Хлопцем в траві.

Село змінилось шатами
Вже по мені,
А я заквітчавсь зморшками
На чужині.

18.7.1973 р.

СОН

Ось приснилось мені, що вернувся в Україну,
Де вже воля гуляла, як весна у полях.
Щастю й радості в серці не було межі й спину,
Бо вже Київ розправив орлиний розмах.

Москва впала навек під повинню сили,
Яку примінив до москвинів Китай.
Повсталла Вкраїна йому пособила, —
Ясним сонцем волі зацвів знов наш край.

Разом з окупантами зникли й совхози,
І рабської муки землі трударів.
Утерли селяни з очей своїх сльози,
Вернувшись до власного поля й дворів.

Встала знову з руїн моя Батьківщина,
Діждалася врешті ясних волі днів.
Залунала вздовж, вшир пісня й слава орлина
України безсмертної дочок й синів.

Легко дихать мені, бо скрізь віє весною,
Скрізь-цвіте Україна у дзвоні пісень:
Йй вже годі служити москвину рабою,
Бо прийшов довгожданий сподіваний день.

Це так снилось мені на далекій чужині,
Де немає тортур і важкого ярма.
Може сон цей здійсниться колись в Україні,
Де неволі розвіється чорная тьма.

19.7.1973 р.

ПАТРІОТ

Патріот любить край свій над міру,
Любить мову свою і нарід;
Всі звичаї народу і віру
Несе в серці своєму в похід.

За свою Батьківщину любиму
Він готов завжди вмерти в бою,
Той безсмертний, хто тілом загинув,
І хто любить Вітчизну свою.

Честь і слава й любов Батьківщини
Дорогі патріоту над все.
Не зважає на болі і рани,
Він життя в бій за неї несе.

Щастя краю і воля орлина —
Патріоту, як ранки живі.
За свою дорогу Батьківщину
Не щадить він життя, ні крові.

Патріот дух гартує і тіло,
Щоб бути сильним в труді і бою,
Щоб бити ворога влучно і сміло,
Захищаючи волю свою.

Патріот вмира смертю героя
У гарматному гуку пісень.
Зневажає страх смерти у бою,
Щоб прийти у сподіваний день.

22.7.1973 р.

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ

Щоб позбутися бруду й сміття,
„МІТЛА” чисто мела в старім році:
Колючки зла і хиби життя,
Що людині кололи у боці.

Порохи мела в'язки стеблом,
Щоб хто смітить, не знав, де присісти;
Ворогів била в лоб держакон,
Що в Москві чули біль комуністи.

У народі у нашім краю
Злість на ворога в серці не тухне:
І „МІТЛА” в солідарність свою
Із сторінок гука: „Ей, да ухнем!”

У сміливому розмаху рук
Мете чисто на суші й на морі,
Щоб не знав, де подітися крук
На землі у безмежнім просторі.

Хиби людства змітає з життя,
Всі сліди кам'яної доби,
Москви гніт рабський пре до сміття,
Рівня ями в житті і горби.

То ж хай краше мете ще „МІТЛА”
У наступному Новому Році!
Щоб замести бруд фальшу і зла,
Дай їй, Боже, ще більшої моці!

Ми — симпатики праці „МІТЛИ”,
Що у людях хибує й негоже,
Щоб не зло, а лиш квіти цвіли,
Завжди з радістю словом поможем.

4.8.1973 р.

* * *

Всіх вигнали із хати
Московські різники...
Загинув батько й мати
Від вбивчої руки.

Голодними, сумними,
Не втримавшись життя,
Пішли сини за ними
У вічність небуття.

Нема вже й батьків хати,
Ізник за нею й слід.
Московські торбохвати
Винищують нарід.

Терором, каламутством
Підкорюють краї,
Убивством і насильством
Врожаї жнуть свої.

Та прийде час відплатити, —
В рішальному бою
Наш нарід знайде хати
І воленьку свою.

21.8.1973 р.

НІЧ

Ніч вступає в хати,
Гасить ясні дні,
Велить всім мовчати
В спокої і сні.

Чорною полою
Віє дрімоту,
Тишею німою
Досягла мету.

Темні свої сіті
Стеле по землі.
Гинуть дерев віти
В темряві, у млі.

Впали в сон глибокий
Села і міста,
Ночі синій спокій
Стулив всім уста.

8.9.1973 р.

ВЕРНІТЬСЯ!

Ви, діти, що збилися з дороги батьків
Й втопилися в морі чужини,
Спливіте до рідних своїх берегів,
Не ганьбіть родини й України!

Учіть чужі мови та знайте свою,
Яку щодня чули від мами,
Ви шану здобудете тут і в краю, —
Ви дочками будьте й синами!

Тримайтесь звичаїв народу свого,
Співайте пісні — наші перли.
Із вас хтось спитає: навіщо? чого?
Щоб ми — українці — не вмерли.

Читати й писати учітеся всі
На рідній українській мові,
Скупавшись у Зілля-Євшану росі,
Ви станете духом здорові.

Читайте з любов'ю на мові батьків
Українські книжки та газети, —
Пізнаєте долю сестер і братів,
Яких гноблять в краю совети.

Не гайте весни час, до мертвих снігів
Часу ви ще маєте досить!
Верніться до рідних своїх берегів,
І смерть нас в чужині не скосить!

8.10.1973 р.

ГУСИ ЛЕТЯТЬ

Зими чути подих, бо днів уже п'ять
Осінніми днями й ночами
З України рідної гуси летять
На південь строями-ключами.

Набравшись вдоволь улітку жару,
Зростивши в теплі своїх діток,
Тепер разом з ними гергочуть згори
Жалем безпризорних сиріток.

Весною летітимуть знову вони
Ключами назад в Україну
І весело зватимуть нас з вишини:
„Зр тиште і ви цю чужину !”

Бариться весна нам, щоб разом з гусьми
Вертатись до рідного краю,
Бо хочемо жити на волі людьми
Без „вигод” советського „раю”.

11.10.1973 р.

ЧОМУ МОВЧИТЬ СВІТ ?

Кривава Москва окупує країни
І вільним народам нав'язує гніт:
Грабує, вбиває та творить руїни,
Чому ж їй мовчить вільний світ?

В московській неволі страждає Україна,
Яка прагне волі багато вже літ.
Москва нацькувала і батька на сина,
Чому ж їй мовчить вільний світ?

Народам балтійським, народам Кавказу
Покрила Москва сонця світ
І ширить на Захід червону заразу,
Чому ж їй мовчить вільний світ?

Щоб з Сходу на Захід не бігли народи,
З колючих дротів снує пліт.
Цюставила мури від вітру свободи,
Чому ж їй мовчить вільний світ?

Дає зброю й поміч червоним в В'єтнамі,
Середній підбурює Схід.
Москвинів завдання — бути в світі панами,
Чому ж їй мовчить вільний світ?

В Сибірі, в Кантині, по всій Україні —
Це масових вбивств світу звіт.
А світ спочиває на лаврах понині,
Чому ж ще мовчить вільний світ?

14.10.1973 р.

САМА СЕБЕ ГРОБИТЬ

Як Сходу комуна конала
В Другу Світову війну,
Америка зло врятувала —
Червону Москву-сатану.

Дні бились об крицю й залізо,
Конала Москва у вогні.
Та поміч собі по „Ленд Лізу”
Дістала від США в смертні дні.

І поміччю біла фашистів,
Багато підбивши держав.
Та повна злоби й ненависті
До США, хто їй поміч подав.

— Ми поміч від вас брати любим, —
Микита признавсь раз у О Н, —
— І нею колись вас угробим,
— Советський закріпимо трон.

Америка билась в Вєтнамї,
Спинаючи наступ комун,
За їхніми ж щільно спинами
Стояв там московський давун.

Шукає Америка згоди
На лихо велике своє:
Будує советам заводи
І хліб за півдарма дає.

Москва завжди є у поході, —
Війною над світом звиса:
Тепер на Середньому Сході
З Москвою зустрілися США.

Москва США за ніс усе водить, —
На брехнях живе Кремля хам.
Америка тим себе гробить,
Що поміч дає ворогам.

18.10.1973 р.

КОСМІЧНІ ПЕРЕГОНИ

Стопивши на „спутнікі” дзвони,
Москва осідлала „коня”.
У техніці йде в перегони, —
Америку все обганя.

Злетівши з земного порога,
В блакить, де панує зима,
„Відкрила”, що там нема Бога,
Ні чорта в болоті нема.

До Місяця ж дальша дорога,
Де США побували не раз.
Завжди, не цураючись Бога,
Зразки брали в світ на показ.

Совети брехню в світі місяць
Про техніку вищу свою:
Ще й раз не злітали на Місяць,
В словесному гонять бою.

Навколо Землі політали
На спутніку три літуни,
Та мертві на Землю упали,
Чим США „перегнали” вони.

Літали Америки вчені
Два рази десятками днів
Й здобули скарби незлічені,
Які можна взять в вишині.

Не вдалися вгорі перегони,
Що їх був почав ССРСР.
Злобу свою в Африці згонить,
Щоб там перегнать США тепер.

Та марні і там їх надії:
Не вбити нічим волі дух.
Народні убивці й злодії
Розб'ються об волі обух.

21.10.1973 р.

ЛЕТИТЬ СНІЖОК

Спадають, крутячись, сніжинки,
Вкривають поле і міста.
Це небо шле землі дарунки
У день народження Христа.

Іскряться зорями ялинки,
Ущерть розчулюють серця,
Бо це ж Христа дари-сніжинки
Й привіти Господа Отця.

Сніжок так чуло під ногами
Рипить, аж радісно до сльоз,
І гріє серце колядками
З колядниками Дід Мороз.

Летить сніжок і стеле радість
І на землі і у серцях.
Цвіте зими пушиста юність
В дерев обіймах — на гілках.

Летить сніжок над полем, гаєм,
А з ним і мрій рої про край,
Де ворог нарід наш карає
Та ганьбить свята і звичай.

9.2.1973 р.

ГНІВ НАРОДУ

Покрила Україну біда чорних днів,
Бо втяла Москва їй свободу:
Зроста до гнобителів ненависть, гнів
І помста до вбивців народу.

Везуть окупанти народ в небуття —
В Сибір тисячі ешелонів;
А в рік тридцять третій советське життя
Згубило українців мільйони.

У Вінниці в парках лягли тисячі
Невинних українців в могилах:
Вбивала Москва їх завжди уночі,
Щоб темрява вбивства покрила.

Збрали в селянства увесь реманент:
Плуги, сівалки і занози.
Нескорений знищили вкрай елемент,
З гнучких утворили колхози.

14.1.1974 р.

КНЯЗЬ СВЯТОСЛАВ

За зростом князь був невеликий,
Широкий у своїх плечах,
Мав вуса, ніс був плескуватий —
Суворість в лиці і в очах.

Вдягавсь в просту білу сорочку,
Як пард, легкий був на ходу,
В правім вусі носив сережку,
Зневажав страх і злюю біду.

Високі груди, руки дужі,
На голові жмут чуба мав,
Мав очі сині, не байдужі —
Так виглядав князь Святослав.

Пік на вогні з списа конину,
Наметів, казанів не брав;
Як спать лягав, то слав попону,
Сідло ж під голову він клав.

Хоч був князівського він роду, —
Не діяв прикрощів комусь:
Боровсь за щастя для народу,
Любив безмежно свою Русь.

На суходолах чи на водах,
Йдучи на ворога радів.
Життя своє провів в походах, —
В затишку влома не сидів.

До ворогів своїх ніколи
Він спиною не обернувся:
Січе мечем, то списом коле,
Ішов на смерть, щоб жила Русь.

Він ворогів не так, як той звір,
Зненацька з-заду не давив:
Слав вістунів у їхній табір
Переказать: „Іду на ви!”

Бить штурмом — звичка Святослава,
І в наступах йому везло:
Впала в Боргарії Преслава,
Й попав у полон цар Павло.

Не бракувало в нього хисту
Розбить хозар і вятичів.
Сік печенігів, як капусту,
Громив Русі всіх палачів.

В нерівному пекельнім бою
Скінчив князь зоряний свій біг:
З останнім вояком з собою
Смертю хороброго поліг.

Та не погасла світла слава,
Що ворогам далась в знаки.
А славне ім'я Святослава
В народі житиме віки.

26.2.1974 р.

КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР

Володимир був син Святослава,
З'єднав землі до купи усі,
Щоб нарід наш могутній у славі
Жив щасливо повік на Русі.

Щоб не кланялись ідолу й звіру,
Звелів скинуть в Дніпро Перуна:
Прийняв хрест й християнську віру,
Що веде всіх до Бога вона.

Християнсьтво веде люд до світу
І створило культурний процес,
Бо ішла в Русь хрещену освіта,
І науки вершився прогрес.

Заслужив невмирущую славу, —
Звався в народі Великим, Святим:
Захищав свою рідну державу
І мечем і хрестом золотим.

Володимир князь був з добрим серцем:
Дбав про бідних, сиріт і калік.
Його звали за це ЯСНИМ СОНЦЕМ —
Добру славу лишив він навік.

Він поширив Русі володіння
Від Карпат аж по самий Кавказ,
А на північ його управління
Досягало до Волги якраз.

Русь тримала одна лиш родина,
Бо князь мав аж дванадцять синів:
Розцвітала могутня країна,
Що громила орди ворогів.

В мирний час чи в війну у поході
Для вояків був князь — побратим, —
Тому вічно живе у народі
ЯСНИМ СОНЦЕМ, ВЕЛИКИМ, СВЯТИМ.

2.3.1974 р.

ВЕЛИКОДНІ РАДОЩІ

Цвіте радість Великодня в небі на сонці.
Дише радістю юна трава.
Великодня радість в співучому серці,
Як фенікс в цей день ожива.

Колишеться радість в Великодня дзвонах,
В розливах пташиних пісень.
В молитовнім плескоті хвильок на водах,
Христос бо воскрес у цей день.

У День Великодний — Христа воскресіння
Розлилася сонцем краса.
Зростає скрізь радість з коріння, насіння, —
З Христом разом все воскреса.

Спадає ця радість на сушу, на води,
На коси дівочі беріз.
І сяйвом Великодня сповнені груди
Тріпочуть від радісних сліз.

Оздобились верби у срібне намисто.
Святкова земля й небеса.
Святковим парадом весна вступа в місто —
З Христом з мертвих все воскреса.

О, скільки у День цей і радости й світла!
Покривсь живим мохом і пень.
Зеленим життям вся земля розквітла,
Бо рветься все з темряви в день.

14.3.1974 р.

ТРАВА

Легкий вітер теплом з півдня віє.
Весна килим послала новий,
Який в серці й очах зеленіє —
Перший дар нам весняний з трави.

Вкрились нею розлогі долини,
Що оксамитом грають здаля,
І замріяних гір верховини,
І безмежні луги та поля.

Зеленіє трава в лісі й місті,
В кожному дворіку радо росте:
У її веснянім свіжій листі
Людська радість безмежно цвіте.

Умивається вранці росюю,
Свою вроду щодня поновля, —
І зеленим прибором-красюю
Все на полі й містах оживля.

31.3.1974 р.

ЦІНА РАБСЬКОЇ ПРАЦІ

Усупільнили тягло і ниви,
А людей обернули в рабів,
Щоб збирали Москві з поля жнива
Для її ненажерних ротів.

Натискають на плян виконання,
Ввели норми високі труда;
Ще накинули всім соцзмагання,
Що життя рабів праці з'їда.

За надмірною працю в загоні
Пишуть вдарників там імена
На колхознії дошки червоні,
А колхозам дають знамена.

Хто за пляном завершив роботу,
Пишуть в облік рабам палички:
За роботу до сьомого поту
Дістають з бубликів дірочки.

Прапори та кривавії дошки, —
То заплата за працю рабів,
А про те не питають ні трошки,
Чи хто вдоволь в час праці поїв.

Та не всі тут, на Заході, знають,
Як совети там мучать людей,
А жив хто у їх хваленім „раю”,
Зна ціну їх убивчих ідей.

6.4.1974 р.

МАМА

Мати, мама, матуся, мамуня,—
Які кращі є в світі слова?!
Вони збуджують в грудях кохання,
В серці з ними любов вся сплива.

Ці слова нам теплом гріють груди,
Ці слова влились в нас з молоком,
Ці слова ми нагадуєм всюди
Старим дідом, дитям, юнаком.

Ці слова надають свіжі сили,
Коли зморені згадуєм їх.
Ці слова в нас відроджують крила,
Серце тиснуть прибором утіх.

Гріє серце очима й косами,
Чи на фото, чи бачим живу
Найріднішу і люблю нам маму
В своїх споминах чи наяву.

Скільки ласки у погляді мами?!
Скільки ніжного в мами чуття?!
Мама пестить нас чуло словами,
Наша мама — любов і життя.

Ніжне серце нас тягне до мами,
Яка любить так діток своїх.
Бо ж матуся живе лише нами,
Ми ж так мусим любити й її.

23.4.1974 р.

ЗЕЛЕНЬ

Все до Тройці навколо готове:
Вража чуло зелена трава,
Зеленіють дерева святково,
Зелень землю усю покрива.

Стеле зелень з гілок густі тіні,
Сміється з розгойданих віт.
І з зелених полів у мигтінні
Шле до міста зелений привіт.

Далечінь весна зеленню вкрила,
Спира груди зелений прибій,
Зносить настрої зелений на крилах,
Влива в серце зелений напій.

День до ночі з любов'ю шепоче
Про зелене кохання весни.
Впився зеленню кожний листочок,
Навіває зеленії сни.

Пахне зелень у подиху вітру,
У зідханні зеленого дня;
А весни чарівну кольорів гру
Покрива лише зелень одна.

14.5.1974 р.

ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

І квіти чудові, і дні теплі й славні,
Й блакитная соняшна даль,
Та хмарою вкрила у місяці травні
Українців глибока печаль.

В найкращую року квітучую пору
Серця огорнули сніги:
Підступно убили в Парижі Петлюру
України лихі вороги.

Убили Петлюру — згубили лиш тіло,
А духу Його не здолать:
В безсмертнім народі живе Його діло,
Яке з'єдна новую рать.

Московській вбивці, сп'янілі від крові,
Збирають криваві жнива,
Та вбить їм не сила до волі любови, —
Вона, як трава, ожива.

Убили Петлюру — Батківщини сина,
Заливши в нарід мстивий гнів.
Його не забуде ніколи Україна —
Дасть нових таких же синів.

А Симон Петлюра жить буде віками,
Бо ще не скінчились бої.
І пам'ять про Нього слави вінками
Нарід вкриє в Краю своїм.

16.5.1974 р.

ПАМ'ЯТІ ЗАМУЧЕНИХ ГОЛОДОМ У 1933 РОЦІ

Вмирала без хліба голодна Україна,
Бо Сталін кривавий такий дав наказ:
Забрать з України весь хліб до зернини, —
Хай з голоду гине нарід увесь враз.

Шаліли по селах московські посланці,
Грабуючи навіть посів в рукавцях, —
Лишали голодних дітей злі поганці,
Щоб швидше діждати життя їх кінця.

А нарід без їжі в голоднім відчаї,
Рятуючи вперто фізичне життя,
Їв всі сурогати, які де стрічає,
Й смердючу конину, що мала гниття.

Вмирили родини і цілії села, —
Всі, хто піп проливав свій на рідній землі.
В Москві ж були з того занадто веселі
Й товстіли від жиру й розкошів в Кремлі.

Та помста на вбивців кривавих прибуде,
Бо пам'ять про голод лишилась навік:
Нарід України Москві не забуде
Мільйони тих жертв в тридцять третій той рік.

19.5.1974 р.

КОЗАЦЬКИЙ ДУХ

Живе духом козацьким Вкраїна:
Він у мові, звичаях, в піснях,
Тече в крові від батька до сина
І у кожному ударі в серцях.

Дух козацький на суші та морі,
У вітрах у козацькім степу,
В жовтосинім Вкраїни прапорі,
У житах — волошковім цвіту.

Він в боях і Вкраїни руїнах,
У несхибній козацькій руці,
У травневих піснях солов'їних,
В материнім Євшан-молоці.

В нім рятунок народу й надія,
Що в єднанні помножимо сил,
Що козацькая воля не мрія,
Ще злетить нам з розправлених крил.

Дух козацький скріпляє відвага
І хоробрість, безстрашний відчай:
Вирвать з полону вірного друга —
Традиційний козацький звичай.

Москва нищить нарід наш зі страху
У Сибірі по концтаборах,
Та не вбить їй козацького духу,
Що живе у народі в віках.

Скільки ворог приклав злого руху,
Щоб спинити до волі політ,
Та не стримать козацького духу,
Який нищить неволю і гніт.

Напилась Москва крові доволі,
Чашу помсти наповнила вщерть,
Та не вбить їй любови до волі,
Яку цінить козак понад смерть.

Дух козацький росте із коріння:
Не зника, як простая трава,
Його б'ють ворогів покоління —
Він, як фенікс, ізнов ожива.

7.6.1974 р.

УКРАЇНСЬКА КОЗАЧКА

Це волі козацької рідна сестра,
Як рідні зіркам небеса.
Всім серцем віддана Україні козачка, —
Степів українських краса.

Розсудлива, чесна, весела, ласкава,
Гостинна, як весь наш нарід;
У хаті, на полі співуча і жвава,
Зі скрути знайде швидко брід.

У крайній потребі бере в руки плуга,
Складає у копи снопи.
Ніколи не зрадить життя свого друга,
Покірні їй луки й степи.

Своїй вірна церкві, сумлінна, набожна,
Шанує козацький звичай.
У мові своїй завжди обережна,
В біді не впадає в відчай.

Невтомна в роботі, примірняя мати
Бо любить родину й дітей,
Сусідам в нещасті спішить помагати,
Не кривдить й шанує людей.

Настирливо жде чоловіка з походу, —
На щастя безкрає своє:
Не зраджує чести козацького роду —
Мораль понад все визнає.

Чи в старшому віці, чи в цвіті юначка
До крайнього серця биття
Козацькій Державі українська козачка
Посвячує власне життя.

6.7.1974 р.

ШУМІЛИ ТОПОЛІ

Шуміли тополі в батьківськiм дворi,
Крутилось їх листя у танку.
Привiт слав зелений спориш до зорi,
Вмивався росою щоранку.

Шуміли тополі й по тiм споришi
Стелили свої густі тiні,
I чуло бриніли на струнах душі —
Моєї душі у хатині.

Та щезли тополі, хатина, батьки, —
Все гине в московській неволі.
Лишилися в мене одні лиш згадки,
Як чуло шуміли тополі.

9.7.1974 р.

ВЕЧІР

Вечір в Україні, вечір на чужині,
Але в чужім краї не такий яркий:
В нашій Україні вечір мрійно-синій , —
Яскравіше сяють місяць і зірки.

Пахне вечір в краї споришем та цвітом.
Диха прохолода із грудей садів.
Місяць пеленає землю ніжним світом.
Котиться луною в даль дівочий спів.

Шепотить про зорі листя на тополі,
Глушать дівчат пісні співи солов'їв,
Підпідьомка дзвінко перепел у полі.
Злітає на села спів пташок з гаїв.

Вечором в чужині лиш виють сирени,
Підтягає дружно їм виття собак.
А угорі грають літакові струни:
Сиренам й собакам ще вторить літак.

16.9.1974 р.

МАКСИМ ЗАЛІЗНЯК
(Коліївщина 1768 року).

Грабувала Польща Україну,
Помагала Москва в цьому їй.
І наш нарід від визиску гинув
В батьківщині коханій своїй.

Та пасивно не всі загинували,
Не схиляли в покорі голів:
Били ляхів, де тільки попали,
Не щадили і злих москалів.

Взяли списи й шаблі вмить повстанці:
Став дріжати спереляку поляк,
Як кололи катів коліївці,
Яких вів в бій Максим Залізняк.

Ріст великий, на вид довголиций,
Двадцять вісім мав років козак,
Очі сірі, а чуб темно-русий, —
Такий вигляд мав наш Залізняк.

Служив довго в пушкарській команді,
А в полковники вийшов тоді,
Як рушали в похід в кінці травня
Брати Умань орли молоді.

Був Максим бездоганно хоробрий,
Сам вривався в ватаги ляхів,
На яких був за кривди недобрий, —
Змивав лядською кров'ю свій гнів.

Коліївці дались в знак тиранам:
Все, що брали в ляхів за їх гніт,
Роздавали вкраїнським селянам,
Бо то їх була праця і піт.

Про Максима пішла гучна слава
Не за вбивство панів-ворогів:
Він боровсь, щоб Українська Держава
Була вільна від гніту ляхів.

Коли в Умані справились з паном
Коліївці орли-козаки,
То Максима обрали гетьманом,
Щоб на волі жив нарід віки.

То лояльна Польщі Московщина,
Яка також залізла в наш двір,
Взяла підступом України сина
І загнала на смерть у Сибір.

Не зітре його пам'ять між нами
Ні москаль ані гордий поляк.
Буде жити в народі віками
Славний лицар Максим Залізняк.

20.2.1975 р.

ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ
(У 49-ту річницю з дня смерти)

Б'ючись з темряви в світ,
Нищив ворога гніт,
Що накинута нам москалями.
Сорок дев'ять вже літ.
Як лишив білий світ
І у мандри пішов з журавлями.

За України нарід,
Його волю без бід
Він боровсь, не жаліючи крові,
Бо до краю свого —
Понад все рідного
Його серце втопало в любові.

За Україну свою
Не загинув в бою,
А став жертвою підлого вбивця.
У відвертих боях
Москалі мають страх —
Б'ють з-за рогу лихі кровопивці.

Наш Петлюра не вмер,
Він живе ще й тепер
Й буде жити в народі постійно,
Бо Отамана Дух
В поколіннях не стух,
Щоб Україна була самостійна.

1.6.1975 р.

ЗЕЛЕНІЄ ВКРАЇНА В УЯВІ

Зеленіють дерева і трави.
Вража зелень у місті й полях.
Зеленіє Україна в уяві,
Зеленіє в згадках і серцях.

В Україні в Зеленії свята
Цвіло зелено кожне село:
Утопала вся в зелені хата,
Її повно і в хаті було.

Геть на стінах, на вікнах — і всюди
Зелень вкрила усе без кінця.
Свіжа зелень сповняла вщерть груди
І святково п'янила серця.

Лепеха і любисток і м'ята
Розливали парфуми в простір:
Ними пахла завітчана хата
І оздоблений в клечення двір.

Скільки радості, щастя й дозвілля
Там прибоєм вривались в серця,
Що вливала Зелена неділя
В ріднім краї по самі вінця.

Традиційні святкові звичаї
Не затьмарять у згадках літа:
Ми ж жили ними в рідному краї —
То ж традиція наша свята.

26.5.1975 р.

У 50-ти РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ПАРАФІЇ

Православна парафія в праці
Залишила нестертий свій слід:
І тепер — у біжучому році —
Відзнача п'ятдесят уже літ.

Доброзичлива й жертвами щедра:
Не жаліє здоров'я і сил,
Із яких вже повстала Катедра,
Яка зносить вверх душі без крил.

Не зважали на труднощі й втому,
Бо еднають нас душі й серця:
У труді своїм Божім святому
Ми не маємо краю й кінця.

В п'ятдесяті значні роковини
Всі ми горді здобутком своїм:
Поза межами зір Батьківщини
Збудували самі Божий Дім.

За парафії успіх і справу
На шляху до єднання й будов
Ми приносимо Богові славу
Й негасну безмежну любов.

І Владиці Мстиславові слава
За жертвенну працю святу:
Урожайна Його праці нива,
На якій Він працює в поту.

Ми складаєм Пресвітеру дяку,
Який гоїть душ наших боляк
Й подає всім нам помочі руку —
Настоятель, Отець наш Біляк.

Дяка нашій Церковній Управі,
За її піклування про нас,
За труди її теж вийняткові,
Які бачим в Катедрі в цей час.

Дата праці для нас урочиста,
Бо пройшло п'ятдесят повних літ:
Православній парафії міста -
Вічна слава й сердечний привіт!

1.6.1975 р.

ОСІНЬ

Осінь жовтолиста
Туманом звиса.
Прозора, сріблиста
На траві роса.

Жаль зливають гуси,
Плачуть журавлі.
Хилить віти-коси
Верба до землі.

Літні яносині
Вже погасли дні.
Луки в павутинні
Дрімають у сні.

На серці немило, —
Степ в стерні, зжатий.
Сонце загубило
Перстень золотий.

5.12.1975 р.

НОВОРІЧНІ НАДІЇ

Пробіг старий рік у radoшах й горі,
Дні позлітали, як з яблуні цвіт.
У Новий вступає на суші та морі
В надіях на краще загрожений світ.

У старому році всі ждали щоднини,
Що ще звеселиться і наш емігрант.
А в світі шаліли лиш війни, руїни
Та створено в користь советам детант.

Інфляція, кражі — життя злу негоду
Не збулись народи у році старім.
На що ж сподіватися знову народу
У цьому наступному Році Новім?

Чи хто з нас вкраїнців побачить Вітчизну
В обіймах свободи, як вже спаде гніт?
Чи звалить фортуна стіну ту залізну,
Що ділить на волю й неволю весь світ?

Чи вийдуть з неволі усі десиденти,
Що томляться важко в советськiм "раю"?
Чи врешті пізнають про зло президенти,
Яке Москва робить зло в нашiм Краю?

Ми будем в надії в Новім сподіватись,
Що прийдуть у світі ще соняшні дні:
Що будемо й ми у Краю ще стрічатись
Й впадемо в обійми своєї рідні.

21.12.1975 р.

ЗА ВІЩО?

За віщо їх вигнали з хати,
Розграбивши скромне майно?
За що прирекли помирати,
Зіпхнувши в провалля на дно?

Життя їм нашило злиденне
На порваний одяг латок,
На працю ходили щоденно,
Щоб мати сім'ї хліба шматок.

Життя їх зв'язало з полями,
Де піт проливали в труді;
За те стали звать куркулями,
Прирікши вмирати в голоді.

Кати розкошують по вілах
Та п'ють людську кров у Кремлі.
Рабів же тримають на вилах, —
Їх доля чорніша землі.

За віщо загнали мільйони
Невинних українців у ніч?
Собі ж почепили погони,
Що перш прибивали до пліч.

За віщо без суду вбивали
Всіх тих, хто був інших ідей?
Самі уросли в генерали
Та нищать безвинних людей?

На віщо з церков зняли дзвони,
Закривши для вірних храми?
Чому поламали закони,
Які видавали самі?

ТАРАС ШЕВЧЕНКО ЖИВЕ І ТЕПЕР

Минуло вже більше століття,
Як покрила Його ночі тьма,
А ще рабства важке лихоліття
В Україні, як люта зима.

Він бажав для України волі,
Щоб наш нарід не гинув в ярмі;
А вкраїнці голодні і голі
Мруть і зараз в московській тюрмі.

Не скорявся ніяк Московщині,
Дожидав весняних волі днів:
Все життя Він віддав Україні,
Бо свій нарід безмежно любив.

В Його творах могутня сила,
Його слава не згасне повік,
Бо розправив орлині крила
В найчорніший кріпаччини вік.

Як світ зірок вночі з небозводу,
Як світ ясного сонця вгорі, —
Ясна правда до сердець народу
Промовляє в Його "КОБЗАРІ".

Хоч багато вже літ проминуло,
Як наш Геній тілесно помер,
Але в творах про лихо минуле
У народі живе Він тепер.

23.1.1976 р.

На смерть виселяють народи
В Сибір і сухий Казахстан.
Військові працюють заводи, —
Жахливий населення стан!

Чому не давали роботи
Всім тим, хто без хліба опух?
Який дали рай для бідноти?
Здобув що в них наймит-пастух?

На що утворили колгоспи?
Селян обернули в рабів?
Чому розвели пошесть злоти?
Чому безліч сиріт і вдів?

Де їхнє совєтськеє право
На волю думок у людей?
Нарід весь - раби у держави, —
Погній з-під колгоспних свиней.

Готують лиш зброю невинно,
Щоб вбивство чинити і гніт.
А людям ірудящим невинним -
Ні одягу ані чобіт.

Нарід не вилазить з податків,
Голодні, як смерти печаль;
Самим не бракує достатків,
Підлеглих їм зовсім не жаль.

6.2.1976 р.

П'ЯТДЕСЯТ

У той час, як квітчавсь місяць травень у цвіт,
У найкращу весняную пору,
Наш Отаман Петлюра пішов в інший світ,
Пригнобивши народ гнітом горя.

Смертоносних шість куль, що попали у ціль,
Підкосили Отамана тіло,
І хоч Симон помер, спричинивши нам біль,
Та живе Його правес діло.

Ні, не вбити в серцях Його лицарський дух
У нескоренім нашім народі:
Той вогонь, що Він мав, в нас горить - не потух
Та просвічує шлях він свободі.

Бо в неволі Україна і досі кона,
Чорні хмари ворожі Край вкрили.
І винищус нарід Москви сатана -
Та зростають все свіжі могили.

Боровсь Симон за те, щоб Україна цвіла
В волі буйнім квітучім розвої, -
І тому Він безсмертний та Його діла,
Хоч загинув трагічно не в бою.

З того часу пройшло п'ятдесят уже літ,
Як в народі не гоїться рана,
І байдуже на горе тернить вільний світ
Кровожадного вбивця - гирана.

Вірний Син України, що жив для людей,
За яких згинув смертю трагічно,
Вів за волю бійців на вогонь батарей,
Щоб в народі своїм жити вічно.

16. 2. 1976 р.

В нашій славній Україні
Ще не зникла краса й нині:
Льон синіє попід гаєм,
Дніпро місяця гойдає.

Горить рожа у садочку,
Гудуть бджоли в холодочку,
Пісні пташок б'ють рікою,
Не дають серцю спокою.

Розмовляє з листям вітер,
Срібну росу в травах витер,
Степовою долиною
В'яже радість із журбою.

Чайки б'ють і рудьми об воду,
Дивляться на свою вроду,
Колосом шумують ниви,
Теплих вод срібні розливи.

15. 3. 1971 р.

НАДІЯ НА ВІЧНІСТЬ З ХРИСТОМ ВОСКРЕСА

Земля молодіє і небо привітне,
І сонце ласкаво так сяє з небес.
А дзвонів звучання в серцях людей квітне,
Як радість, що нині Син Божий воскрес.

У піснях пташиних б'є радість шалена,
Вливається в груди прибоєм з теплом.
Прослалась під ноги травичка зелена:
Життя зеленіє, життя розцвіло.

І небо блакиттю віта воскресіння.
Воскресли комашки зі сну, з небуття.
З землі женуть вгору паростки з насіння —
Все рветься до сонця, до світла, життя.

Життя ж перемога над смертю сьогодні.
І радість палає, в людей не згаса.
Лоскочуть за серце вогні Великодні,
Надія на вічність з Христом воскреса.

30. 3. 1971 р.

ЦВИНТАР У БАВНД БРУКУ

То не цвинтар серед поля—
України музей,
Де зібрала смертна доля
Нещасних людей.

Вони прагнули на волі
Жити без журби,
Міцно бились, як ті хвилі,
В вирі боротьби.

Та лягли в полях чужини
У вічному сні.
Їм пташки про Україну
Співають пісні.

Трави миються росою
Та тужать вітри,
Оплакують їх з журбою
Всякої пори.

5. 4. 1971 р.

ЗЕМЛЯ ВАША, А ХЛІБ МОСКВИ

Земля ваша, земля власна, —
Колгоспна, суспільна.
Урожаями прекрасна,
Навік нероздільна.

Діждалися в Москви долі,
Яка манить „раєм”.
Роблять важко в спільнім полі,
А хліба немає.

Життя бідним — всім трудящим
На словах заможне,
Де жить добре всім ледачим —
Комуністам можна.

Дала Москва право рівне
І досхочу волі;
Життя радісне, чарівне:
Всі босі і голі.

6. 4. 1971 р.

ЗАПОРОЖЦІ

(До дня річниці, коли 12.10.1624 р. запорожці
здобули Царгород).

В Чорнім морі води -- це не в ложці,
І далекий до ворога шлях,
Та безстрашні орли-запорожці
Вміли битись в запеклих боях.

Хоч був турок на другому боці
Моря Чорного, повного вод,
Та в хороброму з ворогом герці
Запорожці взяли Царгород.

За убивства, ясир і руїну,
За грабунки, пожеж чорний дим
Боронили свою Україну,
Мстились кров'ю убивцям своїм.

Давній час той сплива мимоволі,
Коли лялалась українців кров,
Бо й тепер наш нарід у неволі:
З новим турком боротись слід знов.

Вже нові на воді чорноморці,
Зросли сили нові й на землі.
Лише дух їм вселить запорожців,
Щоб зломить окупанта в Кремлі.

26. 8. 1971 р.

СОВЕТСЬКА ДЕМОКРАТІЯ

Заводи й фабрики робочим,
Селянам назавжди земля:
Так партія весь час туркоче
З-за мурів давнього Кремля.

Свобода й право для народа,
Теж повна воля на словах.
Трудящим в виборах свобода,—
Трудящі мають всі права.

Та ці слова пусті, облудні—
Советська голая брехня:
Трудящі голі і голодні,
Давно ждуть визволення дня.

Земля селянам на папері,
Робочим фабрики—також.
Трудящим скрізь закриті двері,
Скрізь вхід—для партії вельмож.

Земля селянам, хліб державі,
Фабричні вироби також.
Трудящим дні прийшли криваві,
А рай для партії вельмож.

Така Москви демократія:
Неволя, вбивство і грабіж.
Вона компартію лиш гріє,
Селян, робочих—бий і ріж!

4. 12. 1971 р.

ЗИМА

В Україні невілній лютує зима:
Хуртовини й колючі морози.
Тепла волі та сонця і влітку нема,
Ронить ніч зимова мерзлі сльози.

І небо холодне над краєм звиса,
Скорчивсь місяць у темнім просторі
Замерзла вгорі і внизу вся краса,
Байдужі холоднії зорі.

А вітер лютує, снігами мете,
Б'є холодно в серце крилами.
Мороз креше іскри, узорі плете,
Йде в даль льодовими мостами.

Зима все скувала в сніги та у лід,
Й серця людей вкрилися льодом.
За весну і сонце лиш битися слід —
Вкраїни безсмертним народом.

6. 12. 1971 р.

ЗИМОВИЙ ПЕЙЗАЖ АРІЗОНИ

Арізони широкі простори
Розлилися в срібній росі.
У обрій вплелись вінком гори
В чудовій природній красі.

Красу гір пильнують кактуси,
Стоять, як стрункі вартові.
В долинах розпущені коси—
Зелені вінки лісові.

Столітники гір язиками
Показують гордість свою—
Колючими зброї шпильками
Не щадять нікого в бою.
Світ сонця з небесної далі
Прибоєм на землю спада,
Фарбує у золото скелі,
Сміється в проміннях вода.

У вітра легкому тремтінні
Струнких пальм густі гребінці
Розчісують сонця проміння,
Спрямовують в трави кінці.

В коронах дерев помаранчі
Зірками ясними цвітуть,
По Фінікса чистім обличчі
Від зрілості слізьми течуть.

5. 1. 1972 р.

РОСЯНІ РАНКИ

Зустрічаю в чужині світанки,
Бо вже сон відібрали літа.
Українські пригадую ранки
І росу на траві та житах.

Ранком гнав корівок малим хлопцем,
Ноги мив у холодній росі.
Зустрічав схід вкраїнського сонця
В його повній чудовій красі.

Ранком мив у траві гостру косу,
Коли був повний сил юнаком.
Збирав нею холодную росу,
Слав покоси зелені рядком.

У жнива будив росяну тишу,
Коли жито косив за селом.
Сонце в проміннях ранки колише,
Місяць ночі гойда перед сном.

Росу ранків приорував плугом,
Довгі борозни слав, як і дні.
І юнацтва з своїм вірним другом
Пік картоплю на полі в огні.

По садах росу ранків трусили
У приборях пісні соловіїв,
А в полях жайворонки щосили
Дощем в роси свій сіяли спів.

То були юних літ мої ранки,
В які роси збивав я колись.
А тепер, як ті коси в дівчинки,
На чужині в вітрах розплелись.

6. 1. 1972 р.

НЕБОКРАЇ

Голубіють чужі небокраї,
Голубіють чужини моря.
Ясні обрії в рідному краї—
Невгасимая в серці зоря.

Грають хвилі у морі безкраїм,
Теплом сонця ласкає блакить,
В серці гай наш у рідному краї
Крилом журавлиним шумить.

Тут асфальту стрічки під ногами,
Небокраї сплітають, як сіть.
Та веселки дуга над полями
В нашім краї серця веселить.

Ніч чужими палає вогнями,
Й місто в фарбах вогнів розцвіта,
Небокраї України з зірками
Не погасять у згадках літа.

8. 1. 1972 р.

* * *

Зникли мої сили,
Бо старий став я.
Згорнула вже крила
Молодість моя.

Сплива рік за роком
Водами ріки.
Манить старість оком,
Потиском руки.

Життя мого осінь
У туманів млі.
Збігла юність боса
В рідному селі.

Згадую тут часто
Молодість ясну,
Як стрічав квітчасту
Запашну весну.

11.9.1970 р.

ТУЖИТЬ ДОЛЯ В ВІТРАХ УКРАЇНИ

Морок смутку вкрив гори й долини,
Ім під сонцем Кремля не цвісти.
Тужить доля в вітрах України,
Обнімає похилі хрести.

Спливає життя трудоднями
Колгоспних рабів на селі.
В журливих походах до ями
Щоденно йдуть діти землі.

Вкриті вкрай завірюхи снігами,
Не цвітуть України сади.
Течуть ріки, налиті сльозами,
В море злиднів, людської біди.

16.12.1970 р.

ТУМАНИ

Ой, тумани, осінні тумани,
Що затьмарили неба блакить!
Відцвілися вже квіти й каштани,
Голе поле осіннім сном спить.

Спеленали ви теж сині далі,
Спеленали пташині пісні.
Смутком вкрили дерев віти голі,
З яких сльози спадають рясні.

Спеленали далеку синь моря,
Залишивши очам береги.
Погасили вогні — ясні зорі, —
Ніч темряву згуща навкруги.

Сіре в смутку осіннє світання
Ізтрусило ясний літа цвіт.
До зими дає руку єднання —
Свій осінний холодний привіт.

12.10.1969 р.

ВЖЕ ЧУЄТЬСЯ ПОДИХ ЗИМИ

Заснуло вже теплеє літо,
Спада жовтий лист в деревах.
В пустинних полях іде гордовито
Жовтокося осінь на босих ногах.

Тумани на крилах летять за рікою,
І неба похмуре поникло чоло.
Своєю холодною осінь рукою
Розділа гаї та поля наголо.

Зіщулила осінь промерзлії плечі,
Вгорта листом ноги від вітру зідхань.
На землю з рососою спада сумний вечір,
В сльозах розкриваються очі світань.

І грають сріблом роси ясні перлини.
Блищать у тумані, як зірки із тьми.
І сонця йде в гості лиш промінь єдиний,
Бо чується близький вже похід зими.

14.10.1969 р.

ПОЖОВКЛІ ЛИСТОЧКИ

Пожовклі листочки — ви осени дочки,
Лягли у печалі на вогкій землі.
Позбулись дерева своєї сорочки,
Яка розіслалася у осени млі.

Журливаю пісню співає вже вітер,
Покрила дні мокра печалі роса.
І голосно плачуть дерев голі віти,
Що спала зелена з них літа краса.

Ви жовтим покровом лягли у печалі,
І віти шумлять журавлиним крилом.
Їм сняться тепла літа соняшні далі,
Тепер тумани їх покрили кругом.

Золоті листочки — ви осени дочки,
Журба вкрила голі діброви, гаї.
Лягли їм під ноги їх любі синочки,
Утратили віти прикраси свої.

16.10.1969 р.

ДЕ ВЕРБИ ШУМІЛИ

У вербах під сонцем
У листях густих —
Їх шум в моїм серці
За роки не стих.

Рясне над водою
Їх довге гілля,
Літ давніх журбою
Юність промовля.

Лечу я думками
В мрійну далечинь,
Де верби листками
Городили тінь.

Довгі верб тих коси
Шуміли в далині,
Трав ряди-покоси
Лягли до ніг мені.

Замріяні долини
У шумі верб і трав,
Як журний спів дівчини,
Що серце в полон брав.

Ех, верби, над водою,
І літа ясні дні
Років юних ходою
Десь зникли в тумані.

19.10.1969 р.

Пропливли вже юнацькії ночі,
Де лишив село й рідний свій сад.
Як згадаю їх — в серці болюче,
Бо не вернеться час той назад.

України то місячні ночі,
Що нема їх в чужій стороні.
Солов'їні пісні і дівочі
Хмелем в серці сплітались мені.

У небеснім безмежнім просторі
Метеорів вогненні стежки.
В солов'їному щебеті зорі
Вишивали небес сорочки.

Вже покрили Україну кохану
В світових перехрестях доріг:
Вкрили яснії ночі тумани,
Що прослались в чужині до ніг.

1969 р.

ХМАРИ

Хмари, як птахи, у синьому небі.
Вже часто затьмарюють соняшний світ.
Може, вони, Україно, від тебе
Нам принесли до жужини привіт?!

Лиш вам, хмари, вільно летіть над землею.
Не спинить вас військо, ні берлінський мур.
День сонцем цілує, а ночі зорею,
Лиш рух ваш залежить від вітру і бур.

Вам вільно робити рух вниз і угору,
Бо ви вільні птахи, як ті журавлі.
В обіймах голубите скелі та зори,
Далекі від горя і зла на землі.

Ви вільно пливете в небеснім просторі.
Вам байдужі стрічі — зловісні дими,
Бо тут, на землі, ми в постійному горі,
Де вічні незгоди і воєн громи.

Хоч вас часом ранять гарматні набої,
Та вам від тих ран не так боляче.
Вам байдужі жахи та війн важкі бої,
І кров з ваших ран до землі не тече.

Одні лише люди у війнах, в неволі.
Бо ті, хто повзає, позбавлені крил.
Тому маєм заздрість до вашої долі,
Бо знятись до вас ми не маємо сил.

27.10.1969 р.

ЛИШ ПАХНЕ ХЛІБ

Пливуть хмари з України,
Де чинять потвори руїни.
Де люди в неволі колгоспній
По селах і в полі зарослім.

Прибитії горем і бідні,
Працюють всі даром голодні.
Лиш пахне хліб, сало вдостатку,
Яке Москва взяла в податки.

По хатах, в подвір'ях нестатки:
Одежа вся в дирах та латках.
А бачить хліб, м'ясо лише в сні,
Бо мають з колгоспу трудодні.

Висловлюють муки невільно,
Бо сліз та розпуки довільно.
В полях, гаях, лузі — скрізь чари.
Терпить нарід в тузі лиш кари.

7.11.1969 р.

ЧУВ Я СЕРЦЕМ ТЕБЕ, РІДНИЙ ТАТУ!

Чув я серцем тебе, рідний тату,
Як найзліша була в нас пора,
Як забрали твоє майно й хату,
Й ти в чужій хаті тяжко вмирав.

Хоч були в тебе десь сини й дочки,
Але три уже спало в землі.
Ти лишився чобіт і сорочки,
Бо все здерли кати, що в Кремлі.

В бур'янах та під тинном мав спати,
Харчувавсь, як убогий жебрак.
Таку ж долю ділила і мати,
Яка гризла зі смаком буряк.

Твої дочки не мали теж долі:
Одна в місті здобула тягло,
Другій теж на чужому вже полі
Борозною життя простягло.

Лиш найменший синок був живий ще.
Його доля спіткала гірка, —
Бо як в бурю в скалу хвиля плеше,
В нього біла ворожа рука.

Вже не чула тебе жодна доня:
В грізний час рятувала себе.
Ти, вмираючи, кликав: "Ливоня!"
Серцем чув, рідний тату, тебе.

23.11.1969 р.

ВКРИВ ГРУДЕНЬ СНІГОМ...

Грудень вслав полотна білі
На шлях до дня Різдва Христа,
Щоб білим цвітом всі раділи
По селах, хуторах, містах.

Чарівний срібний місяць грудень
Цвітом вишень квітча зима:
Та радість тисне людям груди
І дух на крилах підійма.

У грудні в яслах Божа Мати
Дала людям Христа Дитя:
В вогнях веселки цвітуть хати,
В хатах ялинки і кутя.

Горять свічки, як неба зорі,
Лоскоче очі сніг сріблом:
Немає місця в серці горю
Ні в стінах хат, ні за вікном.

Хоч радощам немає спину,
Які так пружать в серці кров,
Та з смутком згадуєм Україну
У дні колядок знов і знов.

В дні Свят пестить думки надія,
Що вийде Край з неволі й тьми,
Бо з Краєм Бог, Христос й Марія,
Які звільнять його з тюрми.

23.11.1969 р.

Суд таємний більшовицький
Не мав в вбивствах спину:
З рішень його Крушельницький
Згинув без провини.

Згинув Мисик і Фальківський,
Буревій, Косинка.
За що згубив суд московський?
За які вчинки?!

Патріотів українських,
Що любили волю,
Москаль з "жалю" не повісив, —
Загнав з-заду кулю.

Двадцять вісім українців
Були більмом в очі,
Яких Москва в юнім віці
Вбила в страшнім році.

В тридцять третім мільйонів сім
Голодом згубили,
А в наступнім двадцять вісім
Кулями добили.

1.12.1969 р.

ЗИМА

Злітає вишневим цвітом пороша,
І сніг під ногами, як в краю, рипить.
Та тут, в чужині, ця зима нехороша,
Бо хмари покрили всю неба блакить.

У нашій осяяній в згадках України
Сніги льоном цвіту на полі були,
Бо фарбу в веселки позичили синю
І кольором неба, як прапор, цвіли.

Вдягалися віти дерев у сніжинки,
Вкривалася в теплі обнови земля.
І перлами грали ті ніжні пушинки
Під промінем сонця зблизька і здаля.

Летить в згадках снігом зима в хуртовинах,
У серці не в'яне і цвіт білих роз,
В які так мистецьки змальовував вікна
Міцний й серцю теплий України мороз.

Лиш в згадках спливають сніжинки сріблясті,
Зими завірюхи, глибокі сніги,
Де юність снігами проходила в щасті,
Бо ж сніг, як і край, був і є дорогий.

17.12.1969 р.

Згоріло гнотиком життя моє коротке,
І воском свічки скапали роки.
Гірке було, лиш ментами солодке,
І вічності вже шлях прослався у віки.

Все в ріднім краї ждав на кулю окупанта.
Встилили шлях мені сибірськії сніги.
Та з долею пішов я шляхом емігранта,
Щоб кров не пролляли закляті вороги.

Скільки перейшов доріг і поля гонів?..
Та бурі геть змели від ніг мої сліди.
Тікаючи у світ, всідав я до вагонів,
А з них на пароплав в обійми хвиль води.

І старість надійшла в чужини вільнім морі,
Де страху вже нема, ні горя, ні біди,
Але у серці сяють рідні краю зорі,
Не в'януть у згадках квітучії сади.

18.12.1969 р.

ПОЧАТОК ЗИМИ

Сипле згори сніг, сніг,
Падає до ніг.
Це початок зими буде,
Топчуть в ньому стежки люди,
Шукають доріг.

Вітер снігом б'є, б'є
У лице твоє.
Попадає часто в очі,
Хоч ти хочеш чи не хочеш,
Він робить своє.

На деревах цвіт, цвіт —
Це зими привіт.
Білий колір зір лоскоче,
Хоч ти хочеш чи не хочеш —
Обновився світ.

30.12.1969 р.

ДО 52-ОЇ РІЧНИЦІ ПРОГОЛОШЕННЯ
ІУ УНІВЕРСИАЛУ У Н Р

Вільно ніс свої води Славута
В Чорне море, та в греблях тепер.
Як Україна в пута закута,
Хоч звільнилася в час УНР.

Жупани Запорізької Січі,
В яких в бій йшли колись козаки,
Зацвіли в місті Києві в січні,
Як весною барвисті квітки.

Українська Центральна Рада,
Перемігши орд диких навал,
Щоб Вкраїна була волі рада,
Об'явила їй свій Універсал.

Скільки хліба злий ворог в нас виїв?!
Та за ним вже потьмарився жаль:
Радів нарід Вкраїни і Київ,
Що господар є він, не москаль.

Радів люд України столичний,
Що здобув собі волю грудьми,
Що щез ворог Вкраїни одвічний,
Й будуть знову всі в краю людьми.

Наш нарід в боротьбі був постійно
З часів давніх і б'ється тепер,
Щоб створити собі Самостійну —
Незалежну свою У Н Р.

6.1.1970 р.

ХТО ЗНАВ ...

Хто знав горе й життя тяжку муку,
З кого дух взяли в вічність літа,
Ті знайшли вічний спокій в Бавнд Бруку,
Де їх вкрила могил темнота.

Ще недавно там плакав лиш вітер,
В сльозах рос нила пустка одна, —
Тую пустку проміряв вже метер:
Місце сліз, що всіх жалем една.

На тій площі цвітуть лише квіти.
Бур'янам вже там більш не рости,
Та живим із тих квіт не радіти,
Бо між них монументи й хрести.

Летить час у нестримнім розгоні.
Цвинтар густо хрестами поріс.
На тій дикій колись оболоні
Час зростив сумний з каменю ліс.

15.1.1970 р.

Безмежне мрійне море
Уперлось в небокрай.
За ним лишив я горе
І свій коханий край.

У літню теплу днину
Дивлюся я на схід,
Де залишив Україну,
В неволі свій нарід.

У серці й досі жалі
За згублені дні.
Не вирвать рідні долі
Із серця в чужині.

Водою час полинув
У вічність, в небуття.
Чому ж про Україну
Я мрію все життя?...

15.1.1970 р.

СТАРОСТИ НЕ ТРЕБА

Геть всі хвороби! Старости не треба!
Хочу вічно мати юнацькі літа,
Впиватись блакиттю голубого неба,
Хай журби не знаю, згине самота!

Хай літа карбують обличчя і тіло,
Хай фарблять волосся, як сніг білих зим,
Щоб серце не мліло, весь вік не боліло —
Хочу серцем бути вічно молодим.

Відійшла у вічність вся моя родина.
Все в згадках минуле, ніби в давнім сні.
Та в степах лишилась дорога Україна, —
Хочу, щоб про неї не стихли пісні.

21.1.1970 р.

МІСЦЕ ВІЧНОГО СПОЧИНКУ

Біля гаю, близь потока,
На стежках зайців,
Стоїть церква одинока,
Стереже мерців.

А від неї в поля гони
Ввігнались хрести.
У жалобі гудуть дзвони —
Нема радости.

Місце вічного спочинку
Тут знайшли в землі
Ті, що прагнули рятунку
Від катів в Кремлі.

Скинувши нестерпну муку
В рідному краю,
Знайшли спокій у Бавнд Бруку
Й доленьку свою.

5.2.1970 р.

СОВЕТСЬКИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ
(Переспів на старий мотив, а на нові слова).

Повстаньте, гнані і голодні,
Робітники усіх країн!
Вже п'ять десятків літ сьогодні
Ми нищим безліч "Україн".

Вставайте, робітники бідні!
Все жде давно праця важка —
Селяни в нас завжди голодні —
Чекає смерть їх на віжках.

Для дурнів рай ми обіцяєм,
Хай вірять всі в Маркса слова:
Лиш ми в Кремлі давно рай маєм —
Епоха рабства в нас нова.

Лиш ми всього маєм по вуха,
В Москві гуляєм без труда,
А нас коли хто не послуха,
Того жде каторги біда.

Ікра на закуску і водка
У нас в запасі є завжди.
Любов коханок теж солодка, —
Трудящий комунізму жди.

Трудіться в поті до знемоги
В ударних темпах соцзмагань,
Аж доки витягнете ноги —
Впадете в вічність без вагань.

Живи, трудящий, сподіванням
І не шуми, як в бурю бір,
Бо жде тебе в муках сконання —
Із-заду куля чи Сибір.

Ти дав життя лиш тим, хто в Кремлі,
Поля і фабрики їх теж.
Собі ж прослав дорогу в землю,
А в небі волі всім без меж.

Не ждїть рятунку ні від кого:
Ні з Заходу вільних панів,
Не збутись вам ярма тяжкого
Як і не бачить ясных днів.

ПРИСПІВ :

Дні модерні настали,
Про які світ не знав:
Мільйони сконали
Без волі й людських прав.

1.14.1969 р.

ТУРИСТАМ В УКРАЇНУ

Вже набридло людям жить
У З'єднаних Стейтах.
Давай летіть на візит,
Де наш край в тенетах.

Де рососою у житах
Вмивались русалки,
Звідки швидко, як той птах,
Втікали від палки.

Та за довгії роки
Забулось минуле,
І з легенької руки
Йдуть за серцем чулим.

Хоч в советському "раю"
Є маленькі зміни,
Та кляне народ свою
Долю й з нею гине.

Українців наших там
Приймають охоче,
Бо К Г Б хортам
Життя там співоче.

Поїхала в рідний край
Жінка одинока.
Звів советський поліцай
На чотири ока.

Випитав про все її
Від років дитячих,
Де живуть ще рідні —
Все коadlo собаче.

Які мають всі вони
В советів провини,
Бо без жодної вини
Не знали б чужини.

Які знає імена
"Врагів" українців:
Чоловіка провини,
Що робив за німців?

Спереляку жінка та
Ледве бідна диха.
Кат все книжкою листа,
Вишукує лиха.

Що там робить Пилипчук
Той фашист безпутній?
Й виловлює більше щук
В воді каламутній

Сама жінка, як в воді,
Захлиналась, мліла.
Мов на страшному суді —
На стільці сиділа.

Викрутивши так, як слід,
Від води ганчірку,
Звільнив іти на обід
Туристичну жінку.

Хто бажа летіть в той "рай" –
В край соціалізму,
То врахує ще тут хай
Радощі туризму.

13.8.1969 р.

ТИ ЗОСТАЛАСЯ ВІРНА ДО СМЕРТИ

Ти зосталася вірна до смерти,
Хоч в розлуці живу в чужині.
Листи вірності скриті в конверти
Прибували в чужину мені.

Часто в них ти не раз нарікала
На тяжкес без мене життя.
І сльозами рядки обливала,
Що до стріч вже нема вороття.

Вишивала ти квіти на згадку,
Як помреш, щоб згадав тебе я.
І сльозами скропляла ти нитку, —
То любов неугасима твоя.

Пасмо кіс дорогого волосся,
Що на спомин прислала мені,
Як житів України колосся,
Я під склом хороню в чужині.

І те пасмо моєї дружини
Проника в серце й душу мою.
І в умовах життя на чужині
Бачу косу русяву твою.

Я читаю листи твої часто, —
Той твій дар немирущих думок.
І в зірках неба рідне намисто
Навіва мені безліч згадок.

21.12.1968 р.

Я НЕ ЧЕКАВ ...

Я не чекав на ніж окупанта,
Що втне худу шию мою.
Обрав я собі важкий шлях емігранта
Й лишив Україну свою.

Тяжка то була для мене розлука
З народом і Краєм своїм.
Але серце тисла нестерпная мука,
Що в рабстві я й хліба не їм.

Життя моє тримала лиш волосинка,
Яка могла тріснути враз,
Бо кожної ночі, кожна хвилинка
Була мені в смерть — перелаз.

Хоч цвітом волошок синіли ще далі
І сонце всміхалось з висот,
Та гніт скупанта вливав в серце жалі
Й до волі закрив поворот.

Мене, як на ворога, смерть скрізь чекала,
Несучи на плечах косу.
Я знав добре дію гадючого жала
Й не ждав на розплату часу.

Щоб вийти при вовкові з долі ягняти,
Життя рятувать втік у світ.
Де зміг я на власнії ноги вже стати
Й без страху живу кілька літ.

21.12.1968 р.

УКРАЇНСЬКА МОВА

У серці та в згадках далека Україна,
Де в горі пережив юні літа свої,
Та мова в ній дзвенить, як пісня солов'їна.
Я чую й в чужині, як піють солов'ї.

Ця мова, як нарід, жить разом будуть вічно,
Як вічно щебетать в нас будуть солов'ї,
Як по лугах трава росте між квіт щорічно, —
Ніякий окупант не зможе вбить її.

Хоч чинять опір ще злі ворожі ночі,
Та їм не покорить прибоїв променів:
Вона все розцвіта, як убрання жіночі,
І жде на повний цвіт весняних теплих днів.

Мова гріє нас, як сонце з небозводу.
Мова в пісні мами утіша дитя.
Українська мова нашого народу —
Це його перлини, це його життя.

Українська мова гнучка і милозвучна.
Співучая така, як пісня солов'я.
Для вислову думок вона така зручна —
Такая рідна серцю, як мамочка моя.

То ж завжди уживаймо свою рідненьку мову.
Дотримуймось її в розмовах й на письмі.
Бо ж мова мами рідная по крові,
І з нею ми прийдем до волі в дні ясні.

4 вересня 1978 р.

АРИЗОНА

Це безмежних пустель дика зона,
Де блищать піски, як та сталь, —
Це тропічних пальм край — Арізона,
Де верхи гір держать синю даль.

Поміж гір поховались озера,
Де як небо вода голуба, —
В якій риба, як та ненажера,
На принаду вудок напада.

І кактуси по камінних горах,
Стоять струнко, як ті вартові.
Плазуни в холодочку по норах
В спеку сплять міцно, мов неживі.

В південь сонце стоїть у зеніті.
У той час не знайдеш жодну тінь.
Люди так там легенько одіті,
Щоб не мати від спеки терпінь.

Дуже вбога рослинність в пустелі, —
По пісках лиш кущі та бур'ян.
Курені — примітивні оселі,
То хати корінних індіан.

Індіяни є перші мешканці
Й кращі землі займали вони.
Та втікли з тих земель, як вигнанці,
Корів й коней пасуть табуни.

Примітивне життя їх убоге, —
Й напівголі, як в давні віки.
Пустель далі пройшли їхні ноги,
Усі вироби — дар їх руки.

Не вирощують й хліба колосся,
Бо нема чорнозему й води.
А прикраси, — то пір'я в волоссі,
Хоч не мають вусів й бороди.

Тішать їх в пір'ї довгії коси,
Тішить воля і простір пустель.
Переможці ж живуть в хмарочосах
І шукають нових вищих стель.

Місто Фінікс, — то центр Арізони —
В кільці гір, як мистецький портрет.
За ним в даль женуть синії гони,
Які в строфах лиш стрима поет.

Як хто хоче побачить контрасти:
Пустель вбогість й модерні міста,
В Арізону стейт мусить попасти,
Де не вод, лиш пісків вид з моста.

28.12.1968 р.

СЕРП І МОЛОТ

Серп і молот —
Смерть і голод.
(Народне прислів'я)

Правдиві прислів'я, що творить народ,
Живуть в поколіннях віками.
Шліфує їх розум народних широт,
Як скульптор свій камінь руками.

Під дзвін жайворонків співав серп: шах-шах
В жнива на приватному полі.
Той спів сипавсь зерном в серця у житах,
Й в селян було хліба доволі.

Серпам молотки відбивали у такт.
Були й ковалі всі заможні.
Коли ж став стогнати советський кріпак,
Комори теж стали порожні.

А молот, як дзвін, під час праці дзвенів,
Як в місті, так в селах у кузні.
Та зразу звук сталі його занімів,
Як в край наш насунули „друзі“.

Москви окупанти, складаючи плян,
До дії ввели збройні сили:
Насильно відняли серп й молот в селян
Й на тряпку в крові почепили.

І став не залізо, а очі кувать
На тряпці змальований молот.
Народ України забув, як жувать
Свій хліб, бо давив вже злий голод.

Як яструб на жертву, на молот впав серп
Кривавий, як хрест німців-фашистів.
Приніс в Україну мільйонам він смерть
З кривавих рук злих комуністів.

Як серп прадідівський відняв в селян з рук,
Наїзник — наш ворог лукавий:
Безмежнеє поле страждання і мук
Приніс в народ прапор кривавий.

Прийшла в Україну московська біда,
Серп й молот докупи схрестила,
Як символ колгоспного в рабстві труда,
На тряпку той знак почепила.

Отож вірте завжди прислів'я словам,
Хто вільно живе в вільнім світі,
Бо серп і той молот грозить уже й вам,
Хоч ви не голодні й одіті.

Бо може настати і тут такий час:
В розбоях Москви нема спину.
Вона в крові втопить, пограбивши вас,
Як грабить других і Україну.

Вже гіпісів орди великі і тут, —
То в Захід б'ють клин яничари.
Тоді серпа, молота й вам не минуть,
Не вникнуть московської кари.

15. I. 1969 р.

НЕ РАЗ ПРИГАДУЮ

Не раз пригадую час муки
В Німеччині у таборах,
Коли сирен тривожні звуки
Вливали в серце гострий страх.

Вгорі, в небесній високості,
Громами бив машин навал.
І німці в страхі й лютій злості
Загнали рабів в підвал.

А небо ночі, як в намисті,
Цвіло в смертельному вогні.
В підвалах ми, як у колісці,
Гойдалися в страху сумні.

І місто все в морі пожежі.
Давив легені густий дим.
„Остовці” з клунками одежі —
З вогню неслись з добром своїм.

В крові залляте небо сходу
Зіллялось з кров'ю від пожеж.
Шукали німці в місті воду
І „остовців” гонили теж.

Розбитих вікон чорні плями,
Як дири в черепі очей.
У серце круками ті ями
Клювали дуже боляче.

На цвинтарі возили трупи,
І в довгі ями без кінця
Згортали землю на ті купи
Без слів молитви Пан-Отця.

Були місцеві і чужинці —
Сини і дочки всіх племен.
Єднали в ямах всіх їх німці
Без напису тих жертв імен.

21.1.1969 р.

З МИНУЛОГО Д П

Минули дні злиднів, морозів, жарі,
Як їли в Німеччині брукву,
А нас їли воші й Д П табори
Веліли брать покидьки з бруку.

Щодня і щоночі смерть вила вгорі,
Метала вогонь, як ті грози.
І вибиті вікна, сумні димарі,
Чорніли узимку в морози.

І мати вкраїнка у морі пожеж
Шукала свою дочку й сина.
З руїн порятунку чекала там теж
В сльозах чоловіка дружина.

А смерть не щадила нікого згори.
Ревіли на сполох сирени.
Втікали щодуху в підвал — до нори,
Кому поблизу — в гай зелений.

Злетіли в минуле смертельні роки.
Прийшла довгождання година:
Знайшли свій притулок Д П й вояки,
Та волі не має Україна.

28.1.1969 р.

НЕМА ЯК ДИХАТЬ...

Нема як дихать в ріднім краї.
Хоч степ без меж і вітер в гаї,
Та в жаль повіті наші люди,
Бо їм неволя тисне груди.

Нема що їсти в ріднім краї.
Хоч по степах пшениць врожаї,
Та окупанти Батьківщини
Грабують все для Московщини.

Нема як жити в ріднім краї:
Москаль стопкав наші звичаї,
Ворожа дітям рідна мати,
Народ позбувсь города, хати.

Нема як спати в ріднім краї:
„Чорних ворон” літають зграї, —
Щоночі в пізнюю годину
Беруть невинную людину.

Нещасні вкрай всі наші люди:
Тяжке життя їм давить груди.
Хоч степ без меж і вітер в гаї,
Нема чим дихать в ріднім краї.

16.12.1965 р.

РЯТУЙТЕ НАШІ ДУШІ !...

Із сіл і міст, з безмежних вод
Морів та тверді — суші
Кричить в відчаї мій народ:
„РЯТУЙТЕ НАШІ ДУШІ !”

Ми муки терпим без вини
І хочем жить на волі, —
Не в путах ката-сатани,
А так, як вітер в полі.

І крають серце, як ножі,
Пісні вкрай невеселі.
І гине заклик: ПОМОЖІТЬ ! —
Як голос у пустелі.

24.6.1966 р.

БРЕХНЯ

Брехня посіла правди місце,
Бо їде ворог на брехні:
В селі в колгоспі і у місті —
В усій невірній стороні.

Брехнею сіють в орнім полі,
Брехнею славлять перший май.
Навчають нею учнів в школі,
З брехні збирають урожай.

Нахабно брешуть в усій пресі,
По радіо чи у суді.
В коханні бреше Іван Лесі,
Брешуть старі і молоді.

Брехні навча московська мати
Своїх дочок, своїх синів.
Брехнею сіють дипломати,
Щоб обдурить чужих панів.

В брехні втопає совдержжава
Й творці брехні — її вожді.
Брехнею вкрита їхня слава,
України ж нарід у нужді.

Та вірять скорені народи,
Що згине зло брехні в Кремлі:
Замають прапори свободи
Й настане правда на землі.

17.9.1964 р.

ПІДСОВЕТСЬКИЙ ПОЕТ

Щоб поет мав друковане слово
В підсоветській невірній землі,
Мусить партію він славословить
І світ зірок на вежах в Кремлі.
Вихвалять мусить „старшого брата”
Не один раз, а декілька сот,
Що Україна в єднанні багата,
Що йде з ним до вершин і висот.

Що щасливо живуть всі народи
Під „опікою” влади Кремля.
Повні риби советської води,
Буйно родять колгоспні поля.

Всі заводи працюють потужно,
Світять ясно лампи Ільїча,
Що народи завзято і дружно
Комунізм строять там без бича.

Що життя там „добробутом” лине,
І що ночі нема вже, лиш день;
І зростає завзяття орлине
У безстрашних советських людей.

Коли ж будуть в віршах його плями
На „щасливе” советське життя,
То поет той — в дорозі до ями:
Там за правду — Сибір, небуття.

14.3.1965 р.

ДОРОГУ ЖІНЦІ !
(Із совєтського гасла.)

Дорогу даць совєтській жінці !
Стелітєсь квіти і трава !
Їй конституція в сторінці
Дає широкій права:

Родить рабів для совєржави
(Хай будуть дочкы чи сини):
За десять й більше їй для слави
Дають медалі й ордени.

Ходити пішки в босу ногу
За кілька миль на чужий лан,
Бо ж дано жінці скрізь дорогу,
Де поганя московський пан.

В неділю змучену небогу
Теж пішки, як німую твар,
Жене знов голод у дорогу
За куснем хліба на базар.

А міста жінка робітниця,
Скінчивши зміну уночі,
Часу не має навіть вмить ся,
Спішить у черги по харчі.

І доки жінка має змогу
Родить, робить в тяжкій жнива,
Все пішки міряє дорогу,
Бо ж дано їй такі права.

14.4.1965 р.

ВОРОГ НАРОДУ

„Ми знаєм давно, хто є ти зі споду,
І маска твоя не для нас:
Ти класовий ворог, ти ворог народу,
Розплати прийшов тобі час !

Ти вовк, що позичив овечої шкури,
Ми знаєм, хто ти й звідкіля:
Твій брат з нами бився в загонах Петлюри,
А сам ти є син куркуля.

Маскуючись, дієш без шуму сапою,
Неначе той злодій вночі.
Щоб нам працювати безпечно в спокою,
Підеш ти в Сибір рить корчі”.

Отак окупанти плямують вкраїнців
І судять без жалю й вини.
Щоб рабський труд мати, знаходять „злочинців”,
І гинуть України сини.

Все холодом дме з північного сходу,
І студить відомо у що ...
Москва одна — ворог України народу,
Брежньови й покійний Хрущов.

4.2.1964 р.

СОВЕТСЬКА ЖІНКА

У советському Союзі
Брехня живе здавна:
Всі товариші й друзі
Й жінка „рівноправна”.

Роля жінки там велика,
Щоб владі вгодити, —
Працєю скрізь за чоловіка
Ще й дітей родити.

Жінка вугіль в шахті коле,
Є жінки й дентистки.
Жінка норми в полі поле,
Жінки трактористки.

І комбайном у совхозі
Жінка управляє.
Взимку в лісі на морозі
Дерево пиляє.

Жінки в війну у шинелі
Стріляють з гвинтівки,
Довбуть камінь у тунелі, —
Жінки стахоновки.

Заслужили жінки честі
На посту доярки.
Мають ордени й почесні
Видатні свинарки.

Кладуть камінь по шляхах
Жінки трудівниці,
Мости ставлять на річках,
Стелять залізниці.

Торф копає в болотах,
Руду для заліза.
В самолоті, як той птах,
Жінка в небо лізе.

Скрізь відкриті жінці двері:
Під грудьми дитина, —
У ракеті в стратосфері
Жінка Валентина.

Жінки теж без відставання
Наповнюють тюрми, —
Виконують соцзмагання
Й стахановські норми.

Так, в советському Союзі
Жінці — скрізь дорога.
Де товариші та друзі —
Конає небога.

19.4.1964 р.

„ЩАСЛИВЕ” ЖИТТЯ

Всіх загнали в колективи —
В суспільне злиття.
Повсихали вишні, сливи —
Щасливе життя !

Нема хліба і картоплі,
Одягу й взуття,
Зникли з двору льон, коноплі —
Щасливе життя !

Ні коняки, ні корови,
Ні в гної гниття.
Щезло сіно, щезли дрова —
Щасливе життя !

На вакаціях кочерги
В кутку без зайняття.
Господині пішли в черги —
Щасливе життя !

Кожна мати має норми,
В дитяслах дитя.
Побачення в вечір чорний —
Щасливе життя !

Кличуть далі ясновидні, —
Назад без вороття.
Де не глянь — советські злидні —
Щасливе життя !

11.12.1963 р.

ДРУЗІ ЖИТТЯ

Коли жаль огорта по Україні, —
Нис серце моє в важкій тузі,
То найкраще в далекій чужині
Розважають мене вірші-друзі.

Як серце страждає до болю
За краєм своїм у тривозі,
Що нарід наш терпить неволю —
Йдуть на поміч мені вірші-друзі.

Часом серце охоплює смуток,
Що життя моє вже на порозі,
Беру в руки собі листів жмуток —
Розважають мене вірші-друзі.

Чи то вдома окутають думи,
Чи охоплять мене десь в дорозі,
Виникають слова, крапки, коми —
Повстають на папір вірші-друзі.

Чи в час бурі, чи втітку у спеку,
Чи взимку на лютім морозі,
Я беру олівець в свою руку —
Мене гріють вірші мої друзі.

Чи то вдень, а чи пізньої ночі,
Хоч буваю нераз у знеможі,
Я в надхненні не стулюю очі —
Пишу любі свої вірші-друзі.

22.8.1978 р.

ЗМІСТ

1. Сліди мого часу	2
2. Осінь	4
3. Минуло літо соняшне	5
4. Квіточка	6
5. Українське козацтво	7
6. Красвиди України	10
7. Моя посвячена верба	11
8. 35 років на службі Богу й народові	12
9. Покрова	13
10. Брежньовська конституція	14
11. Дід Мороз	16
12. Українські пісні	17
13. Згадую минуле	19
14. Пісня про Вітчизну	20
15. Сльози матері	21
16. Моя Україна	22
17. Вітчизна	23
18. Перший сніг	24
19. В споминах живе	25
20. Згадую я часто	26
21. Україна для мене одна	28
22. Сніг і вітер	29
23. Вкраїна, що нас породила	30
24. Мила Україна моя	31
25. Зійде сонце волі	32
26. Ні!	34
27. Ідуть дні незагасні	35
28. Заходить сонце за полями	36
29. Україна	37
30. Христос воскрес	39
31. О, мамо рідненька!	40
32. Щаслива старість	42
33. Летить весна на крилі	43
34. Воля прийде весною	44
35. Воля	45
36. Пісня загинулим зі зброєю в руках	46

37. Зелене повітря	47
38. Привіт делегатам	48
39. Совєська анкета	49
40. Сімдесят п'ять	50
41. Дороги	51
42. Роки не гасять мої мрії	53
43. Сьогодні	54
44. Завтра	56
45. День	57
46. Місто	58
47. Тепле небо голубе	59
48. Солодко вмирати за батьківщину	60
49. Горє переможеним	61
50. Людина для людини	62
51. Засліплені	63
52. Пролетарі усіх країн, опам'ятайтеся!	64
53. Вечір	65
54. Нікого вже не маю	66
55. Пахощі рідного краю	67
56. Демократія вбивства	68
57. Сумує Київ	69
58. Я повернуся	70
59. У щебеті весни	71
60. На сто відсотків	72
61. Де в степу могили	73
62. Тривожні ночі	74
63. Все думаю	75
64. Могила матері	76
65. Дніпро — Славута	77
66. Загибель батьків	78
67. На крилах спогадів лечу	79
68. Зі сходом сонця	80
69. Прощання	81
70. В моїм краю Москви мороз	82
71. Слава	83
72. Пережив я роки смерти	84

73. Хай знущається ворог	85
74. Пачки та пакети	86
75. Полтавщина	87
76. Цвіте край в споминах рясних	88
77. Обіцянки	89
78. Рідний край	90
79. У шосту річницю з дня смерти сестрички	91
80. Здоров'я	92
81. Друзі	93
82. Різдвяні сніжинки	94
83. Міркування під Новий Рік	95
84. Сімдесятиріччя	96
85. Латки та патли	97
86. Спогади живого свідка	98
87. Хвала сонцю	100
88. Батькові	101
89. Московський "гість"	102
90. Згадки	103
91. Сон	104
92. Патріот	105
93. Новорічне побажання	106
94. Всіх вигнали із хати	107
95. Ніч	108
96. Верніться!	109
97. Гуси летять	110
98. Чому мовчить світ?	111
99. Сама себе гробить	112
100. Космічні перегони	114
101. Летить сніжок	116
102. Гнів народу	117
103. Князь Святослав	118
104. Князь Володимир	120
105. Великодні радощі	122
106. Трава	123
107. Ціна рабської праці	124
108. Мама	125

109. Зелень	126
110. Пам'яті Симона Петлюри	127
111. Пам'яті замучених голодом	128
112. Козацький дух	129
113. Українська козачка	131
114. Шуміли тополі	132
115. Вечір	133
116. Максим Залізняк	134
117. Пам'яті Симона Петлюри	136
118. Зеленіс Вкраїна в уяві	137
119. У 50—ти річний ювілей парафії	138
120. Осінь	140
121. Новорічні надії	141
122. Тарас Шевченко живе і тепер	142
123. За віщо?	143
124. П'ятдесят	145
125. В нашій славній Україні	146
126. Надія на вічність з Христом воскреса	147
127. Цвинтар у Бавид Бруку	148
128. Земля ваша, а хліб Москви	149
129. Запорожці	150
130. Советська демократія	151
131. Зима	152
132. Зимовий пейзаж Арізони	153
133. Росяні ранки	154
134. Небокраї	155
135. Зникли мої сили	156
136. Тужить доля в вітрах України	157
137. Тумани	158
138. Вже чується подих зими	159
139. Пожовклі листочки	160
140. Де верби шуміли	161
141. Пропливли вже юнацькїї ночі	162
142. Хмари	163
143. Лиш пахне хліб	164
144. Чув я серцем тебе, рідний тату!	165

145. Вкрив грудень снігом	166
146. Пам'яті 28 ми	167
147. Зима	168
148. Згоріло гнотиком життя	169
149. Початок зими	170
150. До 52-ої річниці	171
151. Хто знав	172
152. Безмежне мрійне море	173
153. Старости не треба	174
154. Місце вічного спочинку	175
155. Советський інтернаціонал	176
156. Туристам в Україну	178
157. Ти зосталася вірна до смерти	181
158. Я не чекав	182
159. Пасмо волосся	183
160. Арізона	184
161. Серп і молот	186
162. Не раз пригадую	188
163. З минулого Д П	190
164. Нема як дихати	191
165. Рятуйте наші душі!	192
166. Брехня	193
167. Підсоветський поет	194
168. Дорогу жінці!	195
169. Ворог народу	196
170. Советська жінка	197
171. "Щасливе" життя	199
172. Друзі життя	200
173. Зміст	201

UEN
600

60376